

XXV ОБИКНОВЕНО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ВТОРА РЕДОВНА СЕСИЯ

Стенографски дневникъ

НА

13. заседание

Срѣда, 20 ноемврий 1940 г.

(Открито въ 16 ч. 5 м.)

Председателствувалъ председателятъ Никола Логофетовъ. Секретари: Атанасъ Цвѣтковъ и Георги Махийловъ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.		Стр.
Съобщения:		проекта за защита на нацията пръвъ, като докладчикъ	250
Отпуски	245	Предложения: 1) за одобрение решението на проше- тарната комисия отъ 7 ноемврий 1940 г., про- токолъ № 8. (Приемане)	260
Законопроектъ	245	2) отъ народнитѣ представители Иванъ Петровъ Недѣлковъ и Дочо Христовъ за отпечатване речта на м-ра на вътрешнитѣ работи и народ- ното здраве, произнесена по законопроекта за защита на нацията, въ 100.000 екземпляра (При- мане) : : : :	274
Законопроектъ за защита на нацията (Първо четене — продължение на разискванията и приемане)	245	Дневенъ редъ за следващото заседание	274
Говорили: И. В. Петровъ	245		
Д-ръ П. Шишковъ	245		
М-ръ П. Габровски	256		
Обяснение на председателя на Народното събра- ние по поводъ упръка на народния представи- тель Иванъ В. Петровъ, че народниятъ предста- витель Дочо Христовъ е взелъ думата по законо-			

Председателъ Никола Логофетовъ: (Звъни) Има нуж-
ниятъ брой народни представители. Отварямъ заседанието.
(Отсъствуватъ народнитѣ представители: Атанасъ Ган-
чевъ, Атанасъ Цвѣтковъ, Георги Шишковъ, Георги Ми-
ковъ, Димитъръ Захариевъ, Иванъ Батембергски, Киро
Арnaudовъ, Кирчо Кирчевъ, Коста Божиловъ, Косю Аневъ,
Лазаръ Поповъ, Никола Джанковъ, д-ръ Никола Минковъ
и Стефанъ Караивановъ)

Има да направя следнитѣ съобщения.

Разрешилъ съмъ отпускъ на следнитѣ г-да народни
представители:

Георги Шишковъ — 1 день;

Гето Кръстевъ — 1 день;

Киро Арnaudовъ — 1 день;

Коста Божиловъ — 1 день, и

Таско Стоилковъ — 1 день.

Постъпилъ е отъ Министерството на финанситѣ законо-
проектъ за опростотворение на прѣжитѣ данъци. Ще се
разладе на г-да народнитѣ представители.

Минаваме на точка първа отъ дневния редъ:

**Първо четене на законопроекта за защита на нацията —
продължение на разискванията.**

Има думата народниятъ представителъ г-нъ Иванъ В.
Петровъ.

Иванъ В. Петровъ: (Отъ трибуната) Г-да народни пред-
ставители! Преди да мина направо на законопроекта,
искамъ да направя една бележка въ връзка съ начина,
по който се процедира при разискванията и при пред-
ставянето на този законопроектъ на народното предста-
вительство.

Докладчикътъ г-нъ Дочо Христовъ, като представи за-
конопроектъ, заяви, че той, като докладчикъ, взема думата,
за да каже своето мнение, и въ една речъ отъ часъ и
половина даде изразъ на своитѣ разбирания по законо-
проекта. Азъ искамъ тукъ предъ народното представи-
тельство да отбележа, че това не е редно. Моятъ добъръ
приятелъ г-нъ Дочо Христовъ нѣма защо да ми се сърди.
Азъ искамъ да подчертая, че не бива да се създава пре-
цедентъ, докладчикътъ да взема думата при първото
четене на законопроекта. Единъ народенъ представителъ
може да бѣже докладчикъ само тогава, когато законопро-
ектътъ излѣзе отъ комисията, и той ще докладва законо-
проекта така, както е приетъ въ комисията. Тогава той

може и е длъженъ да даде нѣкои обяснения, които смъ
такива на комисията. Въ дадения случай може да остане
впечатление тукъ, може да остане впечатление и вънъ въ
обществото, че това, което е говорилъ г-нъ Дочо Хри-
стовъ, това, което той изразява като свое мнение, е мо-
тивни къмъ законопроекта. Азъ искамъ това да го от-
хвърля, и да стане то достойно на всички. Азъ не вър-
вамъ, че и отъ министерската маса може да се приеме, че
казаното отъ г-нъ Дочо Христовъ може да съставлява
мотиви къмъ законопроекта.

Г-да народни представители! Правъ бѣше вчера г-нъ
Мушановъ, който направи апелъ за мъдростъ, за спокой-
ствие по единъ законопроектъ, какъвто е настоящиятъ.
Защото материята, съ която сега се занимаваме, г-да на-
родни представители, е твърде деликатна и отъ естество
такова, че трѣбва действително да накара народното пред-
ставительство добре да обмисли, преди да разреши въ-
просъ тъй или иначе. Въ тази сграда се слагатъ въпроси
много интересни, много належащи, свързани съ всѣки
дневнието на нашия стопански, политически и културенъ
животъ. Това сѣ, обаче, въпроси, които сѣ въ рамкитѣ на
безпосреднитѣ държавни, културни и стопански интереси,
които трѣбва свободно да се обсъждатъ и да бѣдатъ въ
рамкитѣ на оня основенъ статутъ, който урежда поло-
жението на Народното събрание, на народното предста-
вительство.

Законопроекти като настоящия рѣдко постѣпватъ въ
нашата Камара. Даже въ миналата Камара, когато ние
трѣбваше да узаконимъ наредби-законали, когато трѣбваше
да законодателствуваме, за да създаваме нова държава,
да чертаемъ линиитѣ на една нова общественостъ, такива
въпроси, като тѣзи, които сѣ сложени въ настоящия
законопроектъ, не сѣ разисквани. Ето защо азъ ви моля,
щото това, което ще се каже отъ тази трибуна, решението,
което ще се вземе, да бѣде трезво, да бѣде мъдро, да
бѣде та ова, г-да народни представители, което да е въ
унисонъ съ народния усѣтъ, съ народната душа, съ народ-
нитѣ изживявания, съ народния ни битъ. Никога управникъ
не е грѣшилъ, никога решение не е било погрѣшно, когато
е било взето въ унисонъ съ изживяванията, съ разбиранията,
съ традициитѣ, съ нравитѣ на единъ народъ, и най-вече на
българския народъ. Ако ние нѣкога сме изживѣли разочаро-
вания, ако сме преживѣли катастрофи, това е било само то-
гава, когато е имало влѣчение, когато не се е слушалъ
гласътъ на народа, а разни патриотарски, патриотични

сдружвания, самозвани патриоти сж наддълявали. Когато тѣ по улицата, по клубоветѣ сж надигали гласъ и чрезъ странични влияния сж упражнявали решаващо значение тамъ, кждето е трѣвало да се взематъ съдобносни решения, ние лнаги сме дохождали до разочарования, до катастрофи.

Трѣба да подчертая въ самото начало, че азъ намирамъ единъ дефектъ въ мотивитѣ къмъ настоящия законопроектъ. Когато се иска Народното събрание да вземе твърде важни решения, които не зная какъ ще ги съгласуваме съ постановленията на конституцията — много отъ тѣхъ ще обясня по-късно; когато се иска такава материя да бѣде подложена на обсъждане отъ законодателното тѣло, трѣба да има особено важни причини, законопроектътъ трѣба да бѣде извънредно належащъ за времето, въ което живѣемъ, безъ да има нѣкакво пагубно отражение върху нашата стопанска действителност, върху обществената психика. Трѣба действително въ законопроекта да бѣте подчертана здраво тази положителна, наложителна необходимостъ, като това трѣба да намѣри отражение и въ самитѣ мотиви на законопроекта. Че трѣба само да има „мотиви“. Понеже материята е особена, трѣбаше да се дадатъ конкретни данни. Не трѣба само да се даватъ данни отъ повестувателно естество. Трѣбаше отъ министерската маса да се дадатъ изобилни, автентични цифри. И тѣ щѣха да бѣдатъ официални, гѣма тѣ да търпятъ тѣкуване.

Ако това бѣше станало, бѣдете увѣрени, че много отъ тия дебати — тежки дебати — нѣмаше да станатъ. Азъ не зная кой какъ ги е изживѣлъ, но малцина сж тия въ тази сграда, не само по банцитѣ, но и на министерската маса, които да не сж изпитали тягостъ, когато се развиваха тия дебати. Въ връзка съ този законопроектъ се казаха работи така ангрю, на които азъ ще се върна поидър малко, които ще свиятъ сърцето на всѣки българинъ, защото се хвърляха обиди, защо то се хвърляха хули и клевети, които отидоха даже по адресъ на лица, които ние познаваме като почтени хора, които сж мислили, че сж служили съ пълно съзнание на родината, че изпълняватъ дълга си къмъ отечеството.

На първо мѣсто, въ връзка съ навременността, въ връзка съ същността на законопроекта за защита на нацията, азъ искамъ да изтъкна, че нѣма съответствие между мотивитѣ и постановленията въ законопроекта, които се иска да узаконимъ. Въ самитѣ мотиви, както казаха и нѣкои отъ преждеговорившитѣ, се изтъква, че за нуждитѣ на нашата нация трѣвало да се взематъ мѣрки, които времето налагало, а едновременно се подчертава, че рѣдко има народъ, рѣдко има нация, която да се е запазила въ вѣковетѣ, въ историята така чиста, както е нашата. Както виждате, самоизключватъ се мотивитѣ, самитѣ мотиви сж противоречиви. А ако дойдете до ония постановления, които се иска отъ насъ да узаконимъ, вие ще видите, че тѣ нѣматъ абсолютно никаква връзка съ идеята за нацията. Има една голяма конфузия, г-да, народни представители, между нация, държава и народъ.

Азъ мисля, че когато законодательствуваме, когато искаме да узаконимъ известни законоположения, не бива да допускаме такава конфузия. Азъ съмъ на това становище, което е казано въ законопроекта, че нашата нация — тукъ разбирамъ българската народност, българското племе — е запазила своята индивидуалност. Ние, обаче, можемъ да говоримъ за българско племе, за българска нация и българска националностъ дотолкова, доколкото тѣ се покриватъ отъ българската държава. Ние не можемъ да говоримъ за българската нация интегрално, защото голяма частъ отъ нашитѣ сълеменици, отъ нашитѣ сънародници сж въ робия, въ чужди земи. Следователно, ние не можемъ да гласуваме едни законоположения, една материя за националността или нацията, която да обхвае всички наши сънародници, кждето и да се намиратъ тѣ. По-скоро азъ считамъ — може би това е същността на законопроекта, това е неговата целъ, но неправилно е изразена въ мотивитѣ — че се цели да се взематъ известни мѣрки, които управлението, по негова преценка, намира, че сж наложителни, за защита на българската държава, на българското стопанство, на българския народъ. Това широко понятие за нацията не може да намѣри цѣлостно разрешение въ постановленията на законопроекта.

Ако правителството съ внесения законопроектъ е целило наистина да туръ начало на нѣщо ново, на новъ строежъ, да туръ основитѣ на нова национална държава, въ името на която ние въ два избора идваме въ Народното събрание, ако действително неговата задача е била да постави такава начало, азъ това не го виждамъ. Това би било похвално, но азъ не го виждамъ изразено въ постановленията на законопроекта. Бихъ поздравилъ правителството,

ако ни сезира съ единъ законопроектъ за нова държава, за нова общественостъ. Отъ две години отъ тази трибуна десетки пѣти азъ съмъ повтарялъ това нѣщо: дайте да осмислимъ лота, който вземахме отъ българския народъ, тѣзи приказки за нова държава, за нова България, дайте всичко това, което се каза въ миналата Камара въ тронното слово — „съ нови сръдства и по нови пѣтища“ — да го осъществимъ! Азъ съмъ петименъ да видя това тукъ, защото знаямъ, че оная България, която всички жадуватъ, ще бѣде България на националния трудъ, България на правдата, България на творчеството, България съ една нова общественостъ, която да е подъ общественъ контролъ въ рамкитѣ на основния законъ, който ни дава всичката възможностъ да изградимъ тази нова общественостъ, тази нова държава. Но азъ не виждамъ, както ви казахъ, това въ представния законопроектъ.

Г-да народни представители! Когато прочетохъ законопроекта въ първия му дѣлъ, кждето се говори за тайнитѣ и международни организации — вървайте ми, най-искрено ви заявявамъ — азъ не разбрахъ първоначално за какво се касае, кои тайни и международни организации визиратъ тѣзи постановления. Когато четѣхъ текстоветѣ на членоветѣ, азъ недоумявахъ и се питахъ, кои ще бѣдатъ тѣзи организации. И азъ си поставихъ въпроса: нима нѣмаме законодателство, съ което да си послужи правителството, за да можъ действително да се справи съ такива тайни международни организации, които сж пакостни за нашата страна? Едва въ кулоаритѣ на Народното събрание и по-късно тукъ, въ пленума, азъ можахъ да разбера за кои организации се касае. Азъ съжалевамъ, че въ мотивитѣ на самия законопроектъ не сж дадени освѣтления кои организации се визиратъ — да се каже конкретно кои сж тѣ. Ако не може да се изброятъ всичкитѣ, то поне да се кажатъ нѣкои отъ тѣхъ и въ какво се състои тѣхната пакостна, тѣхната вредителска за държавата и за нацията ни дейностъ.

Азъ действително изпитвахъ стѣснение, изпитвахъ свѣнъ въ известни моменти, когато слушахъ тукъ колеги — искрено убедени може би въ това, което казватъ — да изливатъ филипки противъ така нареченото масонство. Тѣзи филипки бѣха не само противъ масонството. Азъ трѣбаше да чуя тукъ, че масонството, така нареченитѣ „организации на международния спекулативенъ капиталъ“ на „най-подлото и най-лицемѣрното“, тѣзи тайни, окултни организации сж, които движили пружинитѣ на свѣта, на които били подчинени всички управления въ свѣта и на които се дължели всички нещастия и катастрофи на народитѣ. Каза се, че франкмасонитѣ отъ чужбина били свили гнѣздо въ България и че тѣзи българи, които сж членували въ масонскитѣ организации, не били нищо друго, освенъ едни роби, едни хипнотизирани индивиди, едни жалки орждия на масонството и че тѣ вършили тукъ, въ нашата страна, пълкленото дѣло на международното масонство, на народи и на държави. И вървайте ми, азъ — както и мнозина заявиха тукъ — не познавамъ масонството. Еднажъ азъ видѣхъ въ Цѣлвѣнъ у единъ мой приятель, който сега не е тукъ, масонски книги и ги взехъ да ги прегледамъ. Направи ми впечатление, че сж напечатани на нѣколко цвѣта. Понеже въ тѣхъ се говорѣше за свѣтлина, за не зная какви си работи, взехъ книгитѣ, прочетохъ малко и ги зарѣзахъ; не проявихъ интересъ къмъ тѣхъ. Отъ една страница, която прочетохъ, видѣхъ, че отъ тѣхъ не лѣ... нѣкаква пълкленостъ и не помислихъ, че този мой приятель, който е най-хрисимъ човѣкъ, най-благочестивъ и най-добъръ християнинъ, е съзнателно или несъзнателно орджие на нѣкаква масонска организация.

Но моето учудване, г-да, е било още по-голямо, когато азъ съмъ чувалъ, и зная имена на хора, на български воини, на български политици, за които се казва, че сж масони. Азъ съмъ чувалъ, че сж масони хора, за които не зная нищо лошо и не съмъ чувалъ тѣ да бѣдатъ таксувани като чужди орждия, като предатели.

Масонството — синонимъ на предателство, синонимъ на подлостъ, на градажничество, на сервилностъ и пр! Азъ не зная какъ това би се посрещнало у насъ. Ами тукъ се изтъкна, че има министри, които сж били членове на тѣзи организации — днешни министри и бивши министри. Въ връзка съ това нѣщо се депозираха тукъ нѣкакви питателни, прѣвиха се предложения, тѣзи тайнствени депутати или министри, които сж били или сега сж масони, да не заематъ мѣстата си. Хвърлиха се упрѣци, че тѣзи масони били чужди орждия и се повдигна въпросъ: не поставяме ли въ деликатно положение тѣзи министри, които сж били масони, или сега сж масони?

Е добре, въ мотивитѣ на законопроекта нищо не се казва, какво сж вършили тѣзи масони. Какво знае тогава

народното представителство за тая организация, която утре ще бъде разтурена? Нъщо повече: снощи г-нъ Мущановъ заяви, че въ 1938 г., значи, преди година и половина, уставът на масонската организация въ България билъ утвърденъ отново. Значи, когато сме имали нова власт, при днешното правителство, което продължи политиката на бившото правителство, е била утвърдена тая организация.

Азъ започвамъ да недоумявамъ, какъ може да се говори така, какъ може да се хвърлятъ обвинения? Азъ не чухъ тукъ нищо конкретно. Единъ ораторъ каза, че вѣшателството на франкмасонерията е стигнало дотамъ, че даже превратътъ на 19 май билъ тѣхно дѣло. Защо? Защото тогава министъръ на вътрешнитѣ работи станалъ Мидлевъ, който билъ масонъ-майсторъ, и оттукъ следвала връзката между преврата и масонството. Не ме убедиа аргументитѣ на тѣзи господа, защото това не бѣха аргументи; това бѣха хули и клевети противъ почтени хора. Едно, обаче, остава, и то ме боли мене като българинъ — говоря съ всичката искреностъ. Ругахме партиитѣ, ругахме политикитѣ, ругахме миналото при различни настроения, ругахме и търговци, и банкери, че тѣ били потосмукачи и кождери. Съ какъвъ не жаргонъ ги ругахме! Какво остана неохулено и необругано въ нашата действителностъ? Сега и на франкмасонерията дойде редъ, и нея да охулимъ. А, както ви казахъ, и тѣзи, които сѣ на министерската маса, сѣ били масони. Моята мисль е друга — че всички тамъ сѣ почтени хора, които живѣятъ, мислятъ и сѣ мислили само доброто на България. Всички министри, особено въ последнитѣ години, следъ преврата на 19 май, сѣ били родолюбиви хора, не сѣ отстъпвали никога отъ българската теза, никога не сѣ били въ услуга на чужди държави. Това, за честта на управлението оттогава насамъ, азъ дълга да ви подчертая.

Александъръ Загоровъ: Bravo! (Ржкоплѣска)

Иванъ В. Петровъ: Е добре, защо бѣха нужни тогава тѣзи филипки тукъ? Единъ упрѣкъ да направя: правителството трѣбваше да даде обяснения кога визира, да ни даде данни коя организация визира. Когато се говори, че масонството било тайна и международна организация, азъ искамъ да поставя въпроса за друга една организация — на така нареченитѣ „бѣли братя“, дѣновиститѣ. Утре и тѣхъ ли ще почнете да ругаете и да сипете хули върху тѣхъ? Ами че организацията на „бѣлитѣ братя“ е сѣщо международна и тайна организация. Ако масонитѣ се крѣятъ по кюшетата и по тъмницитѣ, „бѣлитѣ братя“ трѣсятъ изгрѣвъ слънце. И дветѣ организации сѣ окултни, и дветѣ иматъ международенъ характеръ, и дветѣ иматъ последователи въ всички нации. „Бѣлитѣ братя“ иматъ привърженици, ако щете, и въ Парламента. Не зная, но може да има отъ тѣхъ и на министерската маса. Безспорно, че могатъ да иматъ хора и въ нашата чиновническа иерархия. Ако започнемъ да преследваме и тѣхъ, докѣде ще стигнемъ, г-да?

Зарали това, азъ ще бѣда много доволенъ, ако уважаемиятъ г-нъ министъръ на вътрешнитѣ работи ни даде обяснения, данни, за да знаемъ за какви организации се отнася дѣлъ първи на законопроекта. Въ първия дѣлъ на законопроекта, както виждате, се говори за тайни организации, които могатъ да представляватъ опасностъ за държавата. Не виждамъ, както казахъ въ началото на моя уводъ, каква връзка има въпросътъ за защита на нацията съ отдѣлъ първи.

Сѣщото важи, г-да, и за дѣлъ втори, озаглавенъ „За лицата отъ еврейски произходъ“. И тукъ трѣбва да изкажа съжеление, че вносителътъ на законопроекта, правителството, не е излѣзло съ данни, съ мотиви, съ които да подчертае необходимостта, която е заставила правителството да внесе този законопроектъ и да вземе такава отношение спрямо една категория български поданици — противно на основния ни законъ — конституцията — и да създаде една категория граждани, лишени отъ нѣкои граждански и политически права.

Ако ни бѣха дадени такива мотиви и съображения за втория дѣлъ, както и за първия, щѣха да се избѣгнатъ излишни дебати. Ако ни бѣха дадени автентични цифри, нѣмаше сега да си оспорваме цифритѣ. Ако ни бѣха дадени везки мотиви, които налагатъ нѣкакво законодателство въ какъвъ или онакъвъ смисль, бѣдете увѣрени, че нѣмаше при разрешаването на днешнитѣ проблеми на България, въ 1940 г., да се позоваваме на библейското време, да търсимъ какво било казано за еврейтѣ преди 2.000 години.

Г-да народни представители! Азъ дълга да добавя следното: ако г-нъ министърътъ на вътрешнитѣ работи би ни далъ везки съображения, отъ които да се вижда, че

действително тия организации, визирани въ дѣлъ първи, сѣ опасни, че това законодателство е нужно, че съществуващото законодателство за контролъ върху дружествата, за защита на държавата и другитѣ постановления на законитѣ не сѣ достатъчни, азъ ще гласувамъ за дѣлъ първи на тозъ законопроектъ.

Нѣколко думи по законоположението на дѣлъ втори. Г-да народни представители! Явно е, че вносителътъ на законопроекта, съ тия постановления, които иска да узаконимъ, желае да вземе отношение спрямо българскитѣ поданици отъ еврейски произходъ, спрямо еврейството. Азъ намирамъ, че начинътъ, по който се процедира, предизвиква редица, и то сериозни, много сериозни възражения.

На първо мѣсто, не може да се разреши тази проблема у насъ така, както е разрешена другаде, напримѣръ, въ Германия. Ние не можемъ да следваме сѣщия пътъ. Въ Германия отношението на държавата, на нацията къмъ еврейския въпросъ, е легнало въ основата на германското органическо законодателство. Въпросътъ за отношението на германската държава, на Райха къмъ еврейството е разрешенъ съ статутитѣ отъ Нюренбергъ. А Нюренбергскитѣ статuti сѣт отъ конституционенъ характеръ. Германцитѣ могатъ на тая база да издадатъ норми, които да бѣдатъ задължителни за всички граждани на Райха. Въ основата на разбирането на Райха за расизма доминира концепцията за чистотата на германската раса. Но азъ поставямъ въпросъ: можемъ ли ние въ България по сѣщия пътъ, при съществуващия основенъ законъ, да искаме съ единъ такъвъ обикновенъ законъ да измѣнимъ положението на една категория български граждани? Не. И затова азъ намирамъ, че при наличността на постановлението на членове 57, 60, 69, 73 и 75 отъ нашата конституция, които не допускатъ абсолютно никакво поддѣление, разграничаване на българскитѣ поданици на категории, на съсловия, ние не можемъ съ единъ обикновенъ законъ да дамгосваме и да лишимъ отъ права едни хора, придобили качеството на български поданици, родени на тая земя. Тия постановления на конституцията сѣ органически и не можемъ да ги измѣнимъ съ единъ обикновенъ законъ. Въ този смисль говориха преждеговорившитѣ г-нъ Мущановъ и г-нъ Стайновъ.

Азъ искамъ да ви обърна вниманието и на вѣщо друго, г-да народни представители. Мнозина отъ насъ, които иматъ всичкото желание да новаторствуватъ, да се зѣрви напредъ и да се изгражда новата държава, не имъ се слуша често пѣти, когато се говори за основния законъ, за конституцията. Нѣкаси като че ли не имъ се слуша да се поменавя за конституцията. — Едно погрѣшно схващане, г-да. Напротивъ, ние, като представители на народа, ще трѣбва да държимъ за народния суверенитетъ, за спазването формитѣ на тая конституция.

Чѣкой народенъ представителъ: Говорете само отъ Ваше име, недейте ангажира насъ всички.

Иванъ В. Петровъ: Ако ние допустнемъ системното нарушаване на конституцията, не забравяйте, че съ това подписваме и присѣдната на народното представителство.

Сѣщиятъ народенъ представителъ: Подписвате присѣдната на Васъ си.

Иванъ В. Петровъ: Ние имаме само една конституция. За Народното събрание нѣма специална конституция. Народното представителство има правилникъ какъ да действа, но неговиятъ статутъ е българската конституция. Внимавайте да не нарушаваме конституцията. Тя ни дава всичкитѣ права и всичкитѣ възможности да работимъ за този народъ, да устройваме тази държава, да я правимъ по-честита и по-честита. Никакво постановление на законъ или на конституцията не ни ограничава, когато искаме да предприемемъ нѣкои полезни мѣрки.

Тая конституция ни е повѣрена не отъ друго, а отъ българския народъ. Тя е повѣрена въ ржѣтъ на народното представителство. То трѣбва да я пазимъ. И вие ще видите въ нея предвидени санкции за ония, които я нарушаватъ. Учредителниятъ законодател е предвидилъ, че ония, които управляватъ, може да я нарушаватъ, и затова е предвидилъ санкции спрямо тѣхъ. Българскиятъ народъ, учредителниятъ законодател действително е съзнавалъ това. Затова ние трѣбва да гледаме на конституцията като на светилия. Нейнитѣ постановления не сѣ вѣщо, което трѣбва да се рѣчка. Тѣ не трѣбва да се бутатъ. Можемъ фасадата да я устройвамъ както щемъ, да я красимъ съ каквато щемъ орнаментика, но въ основата ѝ не бива да се бърка. Това е въ интересъ на българския народъ, на българската държава. Това е нашиятъ дѣлъ — да пазимъ конституцията. Тя е, която ни гарантира правото.

Казвам ви пакъ: ако ние допускаме нарушение на конституцията, ние съчемъ клона, на който стоимъ. Утре и ние ще станемъ излишни, и съ право народътъ ще ни каже: ние ви пратихме тамъ да устоявате нашитъ права, а вие не устояхте.

Единъ народенъ представителъ: Не шемъ Вашия моралъ.

Председателъ Никола Логофетовъ: (Звъни)

Иванъ В. Петровъ: Говоря отъ свое име. Вземете думата, но недейте ме апострофира.

Ето защо азъ считамъ, че ние трѣбва да бъдемъ извънредно внимателни, когато законодательствуваме, когато вземаме решения, които сж въ разрѣзъ съ конституционитѣ текстове. Азъ намирамъ, на първо мѣсто, както ви казахъ, че този законопроектъ съ тия му текстове е противоконституционенъ.

Д-ръ Атанасъ Поповъ: Ха стига, бе!

Иванъ В. Петровъ: На второ мѣсто, когато се спра на ограниченията, предвидени въ чл. 17 за лицата отъ еврейски произходъ, азъ ще ви дамъ нѣкои мои съждения и нѣкои мои обяснения, за да подчертая моята мисль.

Въ буква „а“ на чл. 17 е казано, че лица отъ еврейски произходъ не могатъ да бъдатъ приемани за български поданици. По принципъ това може да се допусне. Но азъ пакъ повтарямъ: е ли целесъобразно, на хора отъ такъвъ произходъ, съ заслуги къмъ българската държава или къмъ българската нация, да имъ се откаже поданството? Това ще го оставимъ на управлението. Нѣка то да решава! Онзи день гласувахме закона за поданството. Въ него се дава широка възможностъ да се прецени, кой може да бѣде български поданикъ. Азъ считамъ, че при наличността на закона за поданството, който гласувахме, нѣма смисълъ това постановление на буква „а“. Недейте се самоограничава, г-да, вие, които днесъ сте тукъ.

Въ буква „б“ на сѣщия членъ е казано, че не могатъ да бѣдатъ избиратели или избираеми и пр. Това е противоконституционенъ текстъ. Това не може въ никой случай да се приеме. Това е въ разрѣзъ съ чл. 60 отъ конституцията, въ който се казва: „Съ политически правдини се ползватъ само гражданитѣ на българското царство, а съ граждански правдини спроти законитѣ се ползватъ всички живущи въ царството“. Нѣма защо да се мотивирамъ. Голѣма частъ тукъ, въ залата и на министерската маса, сме юристи. Ккъвто и да правимъ, това постановление не може да остане въ закона, защото явно, открито и безъ основание се нарушава основниятъ законъ.

Ще спра вниманието ви на буква „г“, където е казано, че лицата отъ еврейски произходъ не могатъ да служатъ въ войската. Азъ питамъ: какъ можемъ да приемемъ такова постановление, когато въ конституцията на нѣколко мѣста е подчертано дебело, че всѣки български поданикъ е длъженъ да отбие своята военна тежба? Нѣщо повече: има единъ текстъ, който казва, че лице, което е лишено отъ българско поданство, преди да напусне пределитѣ на страната, трѣбва да отбие своята военна тежба. Но какви сж съображенията за това, питамъ азъ — расови или нѣкакви други, които сж свързани съ нѣкакъвъ недѣтъ, съ нѣкаква черта на еврейството, която би била вредна, или пъкъ пребиваването на еврейтѣ въ казармата е опасно?

Г-да, азъ въ това отношение нѣма да отида да гледамъ какво казва талмудътъ, или какво е казалъ Лютеръ еднкога-си, или пъкъ какво е казалъ еднкой-си презъ течение н. вѣковетѣ. Тукъ азъ ще припомня примѣри съ хора отъ еврейски произходъ, които като войници достойно изпълниха дълга си, като проливаха кръвта си наредъ съ насъ. Азъ нѣма да се позовавамъ на Лютеръ и други. Онзи день чухме бившия министъръ г-нъ Спасъ Ганевъ да казва: „Отъ моята батарея паднаха трима кандидатъ-офицери евреи, загинаха геройски. Въ батареята имаше единъ еврейинъ, който бѣше единъ отъ най-големитѣ храбреци, които познавамъ азъ“.

Снощи имахъ разговоръ съ господата Икономовъ и Сотиръ Яневъ. Тѣ подчертаха какви храбреци евреи — войници и офицери — е имало въ тѣхнитѣ роти. Защо тукъ така топанджийски, така жестоко ще се нахвърляме спрямо хора, които сж изпълнили дълга си въ върховни за българската държава времена?

Г-да, азъ съмъ длъженъ да припомня единъ случай, който ме смущава като българинъ. Въ Луковитска и Тетевенска околии нѣма нито единъ еврейинъ — толкова голѣмъ и страшенъ е този еврейски проблемъ! Въ

гр. Луковитъ има само двама души. Тамъ има единъ еврейинъ, който се казва Хасекия Нисимовъ; още като младо момче работи въ съдружие съ единъ българинъ, мой нѣкога хазайнъ. Въ балканската война този човѣкъ отиде и се върна съ две рани. Въ свѣтовната война отиде и се върна съ орденъ за храброст, за това че е билъ охотникъ и е ловилъ пленници отъ неприятелския станъ. Е, добре, утре този човѣкъ азъ ще го срещна: той ли ще наведе глава или азъ? Този човѣкъ кръвь е далъ за родината, той е единъ светецъ, защото ние не можемъ да дѣлимъ на категории тѣзи, които се биха и проливаха кръвта си за отечеството. Всѣка капка кръвь, пролѣта за отечеството, е света. Съ какво ми гарантирате вие, г-да, които викате противъ еврейството, че синътъ на този Хасекия Нисимовъ нѣма да бѣде такъвъ герой като баща си утре на полето на честта?

Недейте, г-да, да си служимъ съ другъ аргументъ. Едно ще заявя: нито единъ еврейинъ, нито единъ израилтянинъ не е съденъ за предателство или дезертьорство. Тукъ дори искаха да кошунаватъ и съ падналитѣ евреи за отечеството. Започнаха да оспорватъ цифритѣ, които била дала и разпратила нѣкаква си консистория. Азъ се учудвамъ на това. Притежавамъ единъ списъкъ, изпратенъ на всички депутати, завѣренъ отъ военни лица, отъ нѣкои Коюмджиевъ, началникъ на огдѣление, съ статистика, печатъ и пр., значи, официаленъ документъ, споредъ който въ войнитѣ сж загинали 952 евреи за родината. Оспориха ги. Азъ не обичамъ да бѣда голословенъ. Това сж официални данни. Ще кажете: не сж 900, а 700 или 600.

Гочо Христовъ: Въ тая цифра влизатъ и безследно изчезналитѣ, които избѣгаха. Тѣ сж дезертьоритѣ.

Иванъ В. Петровъ: Това е фалшификация, не е истина.

Дочо Христовъ: Това е истината. Въ това число влизатъ и дезертьоритѣ.

Председателъ Никола Логофетовъ: (Звъни) Моля, г-да, недейте се обажда.

Иванъ В. Петровъ: Г-да, азъ завършвамъ по този текстъ отъ законопроекта. Въ никой случай ние не можемъ да създадемъ това законоположение безъ да нарушимъ конституцията. Помете този грѣхъ на вашата съвѣсть. Едно такова решение ще бѣде флагрантно нарушение на конституцията, независимо отъ това, че въ днешно време ние нѣмаме право да дѣлимъ българския народъ на категории и да освобождаваме когото и да било отъ военна повинностъ.

Председателъ Никола Логофетовъ: (Звъни) Г-нъ Петровъ, завършвайте, защото времето ви изтече.

Иванъ В. Петровъ: Да, ще гледамъ да свърша. — Г-да, въ буква „д“ се казва, че лицата отъ еврейски произходъ не могатъ да членуватъ въ организации, които се чамиратъ подъ надзора на Министерството на войната. Не мога да разбера смисъла на това постановление.

Въ буква „е“ се казва, че лицата отъ еврейски произходъ не могатъ да встъпватъ въ бракъ или въ извънбрачно съжителство съ лица отъ български произходъ. Това постановление може да има само тогава смисълъ, когато, както казахъ, ще има органически, конституционенъ характеръ. Вие знаете, че въ България, по силата на конституцията, въпроизводанието е свободно. Всѣки може да се кланя на който си иска Господъ, да има какъвто си иска обредностъ, стига това да не бѣде противъ добритѣ нрави и обществения редъ.

Говорѣ се по въпроса за смѣсенитѣ бракове. Тукъ единъ господинъ, който говори, каза, че тѣ били чудовищно нѣщо — когато тѣзи бракове сж изобщо рѣдки; говорѣ се даже за нѣкакъвъ „хайлайфъ“, че се кръстосвалъ и че едвали не се вършило нѣкакво светотатство и пр. Не мога да разбера тая нова нравственостъ, която нѣкои искатъ да ни наложатъ, какви сж тия нови отношения, които ние трѣбва да си ги натрапимъ.

По-нататъкъ, въ буква „ж“ се казва, че лицата отъ еврейски произходъ не могатъ да държатъ за домашна прислуга лица отъ български произходъ. Не зная, но дори ако това постановление действително се налагаше, ако то имаше известни съображения, нѣкои сериозни мотиви, нѣмаше нужда отъ специаленъ законъ. Имаше възможностъ това да се приложи другояче. Но азъ пакъ питамъ: защо отнемате възможността на тѣзи бедни момичета, домашнитѣ прислужнички, да припечелятъ нѣкой левъ?

Вие знаете, кои идват от селото. На нас тежи проблемът за селото. Той е проблем за нацията, за него трябва да говоримъ.

Един народен представител: А, ти ще говориш!

Иванъ В. Петровъ: Азъ бихъ Ви отговорилъ, но не искамъ въ тия дебати да влагамъ личенъ елементъ. — Защо искате да лишимъ отъ възможността да припечелятъ нѣкой левъ тия момичета, бедни деца, да могатъ да икономисватъ всѣка година по 7.000-8.000 л. и да ги отнесатъ въ село? Всички знаете, че срѣдниятъ годишенъ доходъ на едно селско семейство е 4.000 л. Кому тогава ще услужимъ съ това законопоставление?

Това сѣмъ ограниченията, които азъ виждамъ и на които се спирамъ. Азъ ги намирамъ всички, както казахъ, за нецелесъобразни и неоправдани и затова не могатъ да бъдатъ прокарани, ако изхождаме отъ основните положения на конституцията.

Г-да! Трѣбва да си признаемъ, че тукъ други мотиви, други съображения, може би, сѣмъ накарали г-на министра да внесе този законопроектъ. Това сѣмъ мотиви отъ друго естество, може би отъ стопанско естество. Но тогава позволете ми да добавя, въ този редъ на мисли, и друго едно съображение: защо да обезправяваме едно малцинство у насъ, което е било винаги лоялно? Защо да внасяме единъ новъ елементъ въ нашия държавенъ животъ, защо да създаваме отношения на враждебностъ?

Ами ние сме християни! Ние всички сме чада на Христовата църква, ние всички сме за евангелските истини. А знаете, че едно отъ голѣмитъ нравствени начала на нашата църква, е: „любете другъ друга“. „Любете другъ друга“ не се отнася само за насъ, християните — то се отнася за всички човѣшки същества. Дали ще бъдатъ отъ полюса или екватора, това е безразлично. Защо да измѣнимъ ние на това нравствено начало?

Моите сведения, г-да, сѣмъ, че и Св. Синодъ е вземалъ отрицателно отношение спрямо този законопроектъ, и той не е сподѣлилъ тия постановления, които се иска сега да прокараме тукъ, да диференцираме еврейството въ една нова категория граждани, български поданици.

Г-да! По-съществени, отъ значение сѣмъ постановленията на членове 19, 20, 21 и 22. Това сѣмъ постановления, които засѣгатъ главно имотитъ и стопанската дейностъ на евреитъ. Азъ тукъ трѣбва да изкажа съжаленията си, че правителството не изнесе данни, отъ които да се види какво е тѣхното участие въ нашия стопански животъ. Цифритъ, които слушахъ тукъ, съвсемъ не ги сподѣлямъ. Не сподѣлямъ тѣхната автентичностъ, защото не сѣмъ отъ официаленъ източникъ. Азъ се помѣчихъ, следъ като чухъ тия цифри, да потърся данни на официално мѣсто, отъ онѣзи мѣста, откъдето можехъ да получа какво-годе освѣтление.

Отъ даннитъ, които азъ имамъ — не отъ консисторията — до които можахъ да се добера, азъ виждамъ, напримеръ, че отъ 86.000 търговци само 1.999 сѣмъ евреи — което представлява 5-17%. По въпроса за участието на евреитъ въ експорта азъ можахъ да намѣря следното въ Експортния институтъ.

Обаждатъ се: Не е вѣрно.

Председателъ Никола Логофетовъ: Моля, г-да, оставете го да се изкаже. Така мисли.

Иванъ В. Петровъ: Отъ 186 експортни фирми за овощия само 17 сѣмъ еврейски.

Обаждатъ се: Не е вѣрно.

Иванъ В. Петровъ: Млѣчни произведения — 33 български фирми, 4 еврейски. Яйца — 32 български фирми, 11 еврейски. Добитѣкъ — 7 български фирми, еврейски нѣма. Свине — 35 български фирми, 2 еврейски. Износъ на преработени меса — 2 български, 1 еврейска. Свинска масъ — 29 български фирми, 1 еврейска. Птици — 6 български фирми, 1 еврейска. Кожи — 14 български фирми, 6 еврейски. Само за броя на фирмитъ можахъ да ми дадатъ данни. За количеството и процентитъ на капиталитъ, които иматъ българскитъ и еврейскитъ фирми, нѣмамъ данни. Иматъ само следнитъ данни: макаръ че сѣмъ 6 еврейскитъ фирми, които изнасятъ кожи, количеството, което тѣ изнасятъ, е къмъ 30% отъ цѣлия износъ на кожи. Въ всѣки случай пакъ българитъ иматъ повече. За износъ на билки има 49 фирми български и 4 еврейски, но възможно е тия 4 еврейски фирми да иматъ голѣма частъ отъ експорта. Помѣчихъ се да събера данни, тия фирми какво количество изнасятъ, но не можахъ да ми дадатъ такива въ Експортния институтъ вече за една седмица. Това е за търговията

Азъ се помѣчихъ да събера данни и за индустрията. Можахъ да намѣря данни за най-голѣмия браншъ у насъ, за текстилната индустрия. Е добре, въ текстилната индустрия — това сѣмъ официални данни, взети отъ Търговско-индустриалнитъ камари — преобладаващъ елементъ, до 70-80-90%, по станове, е българскиятъ, останалото е еврейски елементъ. Азъ имамъ цифритъ тукъ. Въ страната имаме памучно-тъкачни предприятия всичко 64; отъ тѣхъ български сѣмъ чужденци неевреи сѣмъ 49, или 77%; смѣсени сѣмъ участие на евреи — 4, или 6%; чисто еврейски 11, или 17%. Участието на тия групи по станове, като изразъ на тѣхното капиталово участие, е следното: отъ всички 3.656 стана български сѣмъ чужденци неевреи сѣмъ 2.406, или 65%; смѣсени сѣмъ евреи — 1.074, или 29%; чисто еврейски — 1.760, или 4.8%.

Да ви дамъ данни и за предачната индустрия. Същото нѣщо е и тамъ. Азъ желяхъ малкото данни, които имамъ, да бъдатъ автентични, а не да взема тенденциозни данни отъ този или онзи вестникъ.

Димитъръ Андреевъ: Г-нъ Петровъ! Съгласни ли сте на анкетата?

Иванъ В. Петровъ: Съгласенъ съмъ. Да установимъ истината, а не да се изнасятъ тенденциозни данни. Недейте се ползува отъ тенденциозни данни и пасквилна литература. Вие сте ги заимствували отъ „Икономистъ“, отъ брошурата на Падаревъ и др. Никѣде не е казано откъде взематъ данни. Азъ се помѣчихъ отъ официално мѣсто да ги намѣря, отъ Дирекцията на статистиката и отъ държавни учреждения, и ви казвамъ, че всички данни не можахъ да намѣря.

Димитъръ Андреевъ: Кажете какво е участието на евреитъ процентно въ търговията и индустрията, не по броя на търговцитъ и индустриалцитъ.

Иванъ В. Петровъ: Азъ казахъ добросъвестно преди малко — не изглежда, че не сте ме чули — че Ви давамъ цифри за фирмитъ, не можахъ да намѣря данни за количеството на капитала и стокитъ. Обаче мога да Ви заявя, че по отношение на експорта участието на евреитъ не е повече отъ 5 и нѣщо на сто.

Обаждатъ се: Не е вѣрно.

Иванъ В. Петровъ: Азъ твърдя, че това не сѣмъ измислени данни. Азъ не съмъ търговецъ. Това ви го казватъ компетентни срѣди, до които се отнесохъ.

Но, г-да, искамъ да заключа по този въпросъ. Ако се касае за стопанска дейностъ, не съмъ азъ, който ще кажа, че трѣбва да оставимъ нѣщата да се развиватъ така, или като виждаме, че нѣкъде евреитъ ще взематъ монополъ и ще обсебятъ производството, трѣбва да скръстимъ ръце и да кажемъ: *laissez faire, laissez passer*. Не съмъ за това. Могатъ да се взематъ мѣрки. Азъ мога да кажа, че правителството прави това отъ нѣколко години насамъ. То мога — да не казвамъ по какви начини — така да канализира износа, че до 80-90% той да бъде въ ръцетъ на българи. Съшитѣ мѣрки, които се взеха за износната търговия, могатъ да се приложатъ и въ индустрията, и въ работилницитъ, и въ всѣка стопанска дейностъ.

Вие чухте преди малко да се казва: „Защо евреитъ не отиватъ въ земедѣлието?“ Сърдятъ се, че не отиватъ евреитъ да работятъ земята. Анджакъ това не трѣбва да го желяемъ, защото има гладъ за земя, защото земята не е достатъчна. Ние трѣбва да бъдемъ благодарни, че евреитъ не сѣмъ отишли тамъ, а предпочитатъ да работятъ въ града, въ търговията, занаятитъ и пр., а не да протестираме.

Г-да! не бива така *en bloc* да се говори. Азъ желяя да чуя тукъ статистики, да чуя спокойно мнението на когото и да било, подкрепено съ данни и цифри, защото предъ цифритъ всѣки езикъ млѣква, но това не се направя. И затуй азъ правя този упѣкъ: защо не ни се дадохъ тия цифри, ако действително се е целѣло да се внесе една справедливостъ, ако щете, и една национална политика въ производството?

Председателъ Никола Логофетовъ: Свършете, г-нъ Петровъ!

Иванъ В. Петровъ: Г-да! Нѣмамъ амбицията да накарвамъ всички ви да мислите като мене. Моята задача е скромна: да изтъкна известни страни на законопроекта, дали тѣ сѣмъ целесъобразни и полезни за нашата действителностъ, дали сѣмъ оправдани и дали сѣмъ въ рамкитъ на нашия стопански животъ.

Преди да завърша, азъ искамъ да ви отправя единъ апелъ: г-да, недейте да се увеличае, недейте да създаваме настроения, защото това е само пакостно. Преди малко единъ мой добъръ приятелъ, нашъ колега тукъ, ми казваше: „Г-нъ Петровъ, мислите ли, че ще бъде полезно да кажете отъ трибуната на Народното събрание, че вчера или онзи денъ въ едно кино нѣкои студенти или други младежи станали да говорятъ противъ еврейството?“ Къде отиваме, г-да? Искате изстъпления? Знаете ли какво значи изстъпления? Изстъпленията сѣ нѣщо, което е противъ общественния редъ, което е пакостно и осъдително отъ моралнитѣ закони. Ние знаемъ погроми, ставали у насъ нѣкога, за които платихме скѣпо. Г-да! Недейте да се увеличае и по много други съображения. Мене ми става болно на душата, когато слушамъ въ тази зала да се разискватъ въпроси, които засѣгатъ едно малцинство у насъ. Помислете си, г-да, какво вършимъ ние спрямо 46.000 души евреи у насъ. Ние обявихме, че тѣзи хора сѣ все банкери, все богаташи. Тукъ има наши колеги, избрани въ ония краища на София, където живѣятъ предимно евреи, които знаятъ — пъкъ и кой отъ васъ не е ходилъ тамъ и не знае — въ какви бордеи, въ какви мизерни жилища живѣятъ тѣзи хора. Отъ 46-тѣ хиляди души евреи около 44.000 души, увѣрявамъ ви, сѣ крѣгла сиромашия — семкаджии, вехтошари, работници, бръснари и др. дребни сѣществувания. Какъ може така епъгос да се говори, че всѣки отъ тѣхъ е единъ изродъ, единъ дамгосанъ човѣкъ, каточели безъ нѣкакви морални качества!

Председателъ Никола Логофетовъ: (Звъни) Завършвайте!

Иванъ В. Петровъ: Завършвамъ. — Г-да! Азъ искамъ да ви припомня и друго нѣщо. Можемъ ли да гонимъ еврейтѣ ние, българитѣ, които въ миналото само сме страдали и сме били унижавани, които сме прекарвали една робия, които още не сме се обединили, които имаме наши малцинства още подъ робство? Спомнете си годинитѣ следъ войната, когато ние, макаръ и да имаме свободна държава, бѣхме унижавани, като бивахме принуждавани да търсимъ посрѣдничество, за да минаваме презъ Сърбия. Не искамъ да ви разказвамъ сега единъ инцидентъ, станалъ и съ мене. Ние сме изживѣли униженията на единъ поробенъ народъ и, въпрѣки това, сега не вземаме поука отъ това. Защо, питамъ азъ. Нима най-големиятъ, най-сѣдобносниятъ въпросъ за разискване сега е въпросътъ за отношенията ни спрямо тѣзи хора? Ако между тѣхъ има богати хора, ако има такива, които непочтено сѣ спечелили, азъ ще бѣда първиятъ, който ще дигне гласъ — както и въ миналото сѣмъ поддържалъ това отъ тази трибуна — да вземемъ частъ отъ печалбитѣ имъ и да ги дадемъ на държавата и народа си, безъ, обаче, да обезсърчаваме тѣзи хора да работятъ и да творятъ. Това можемъ да го направимъ. Но защо да прибѣгваме къмъ прими, които и моралътъ отрича, и основниятъ законъ не позволява, и човѣшката съвѣсть отрича? Въпросътъ е на човѣщина. Нима чистата нация, за която говоримъ, отрича човѣщината? Нима ще искате да диференцирате човѣчеството, да го разпредѣлите въ кутии: тукъ да живѣятъ само българи, тамъ — само германци, на трето мѣсто — само французи, безъ да има между тѣхъ чужди елементи? Г-да! Азъ не зная дали нѣкой може да поддържа такава теория.

Позволете ми, г-да да ви напомня, че най-големиятъ капиталъ, който сме имали досега — може мнозина да го подценяватъ — това е било нашето добро отношение, нашата толерантностъ къмъ малцинствата у насъ. Може тая наша толерантностъ да е била прекалена, може да не сме имали държавна политика спрямо тѣхъ, може да ни упрѣкватъ за това, че сме били повече човѣци, по-малко българи, националисти, патриоти, а да не ни упрѣкватъ за друго. Въ всѣки случай ние сме били повече човѣци и това се е ценѣло.

Азъ чувахъ тукъ да се говори за финансовия капиталъ, за международния капиталъ като за нѣкакво страшилище и да се говори сѣ единъ жаргонъ, сѣ каквото и комуниститѣ днесъ не си служатъ. Ами че, г-да, къмъ тѣзи хора и къмъ тѣзи международни банки ние отправяхме апели за заеми. Нашитѣ заеми сѣ сключени чрезъ тѣзи международни банки. Ами че ние сме малка държава, и утре пакъ ще се постави за насъ въпросътъ да търсимъ финансовъ помощъ отвънъ, най-вече за българското производство. Помнете, г-да представители отъ селата, че утре, когато ще дойде мирътъ, ще се постави въпросътъ за пласмента на българскитѣ произведения. Ние ще ги произведемъ, но ще трѣбва да търсимъ пазари за тѣхъ, защото не можемъ да ги класираме само на едно мѣсто. А знаете колко мъчно става настаняването на известенъ

пазаръ, на известно тържище. Тогава ние ще имаме нужда отъ сътрудничество, отъ съчувствие. Защо искате да изгубимъ това съчувствие? Защо искате да истинатъ спрямо насъ известни велики народи, които иматъ свои разбирания, които, криво или право, трѣбва да тачимъ и които не могатъ да попрѣчатъ на нашия вътрешенъ и стопански животъ?

Г-да! Азъ ще завърша, припомняйки думитѣ на министъръ Рустъ, този голѣмъ германецъ, който дохожда у насъ.

Нѣкой отъ народнитѣ представители: Недейте светостатствува съ името на Рустъ.

Нѣкой отъ лѣво: Е-й-й!

Иванъ В. Петровъ: Въ своята речъ предъ софийското гражданство министъръ Рустъ каза: „Ако Германия е националсоциалистическа, ако Италия е фашистка, това е защото тия народи разбраха сѣмността на тѣзи голѣми течения и затова се ориентираха къмъ тѣхъ и отидоха тамъ“. А за българския народъ той каза: „Вървете по линията на разума на българския народъ. Този трезвъ народъ има традиции, въ неговата душа е внедрено много нѣщо ценно, вървете по линията на усѣта на българския народъ и на неговитѣ традиции“. Цитирамъ тѣзи мисли на министъръ Рустъ, за да припомня на мнозина отъ васъ, че не трѣбва да плагиатствуваме, не трѣбва да се увеличае въ хрумвания и въ подражания. Никой отъ васъ не иска нищо отъ насъ. Великитѣ народи иматъ основания да си взематъ каквито шатъ решения, ние, обаче, ще се движимъ въ кръга на нашитѣ възможности и на нашитѣ държавни интереси.

Нека правителството, ако то намира, че първата частъ отъ законопроекта е необходима, понеже не сѣ достатъчни сѣществувашитѣ законоположения, да ни даде нуждитѣ освѣтления преди приемането на законопроекта — за третата и четвъртата части на законопроекта не говоря, по тѣхъ се изказаха други оратори — а относно втората частъ на законопроекта, азъ считамъ, че тя е противоконституционна и следва да се изостави.

Г-да! Азъ бихъ желалъ въ днешно време, когато свѣтът е подпаленъ отъ войната, ние да не се занимаваме съ такива въпроси. Дайте да сложимъ на разглеждане действително национални въпроси. Не е въпросътъ за българската раса, ще кажа азъ. Дайте да създадемъ у насъ тази нова общественостъ, за която всички говоримъ, и паралелно съ това да заработимъ за българския народъ, но не чрезъ такива мѣрки на преследвания, а чрезъ мѣрки действително национални, правдиви и целесъобразни, за да създадемъ вѣра въ този народъ. Погледѣтъ ни да не напуска българското село, защото тамъ цари мизерия, тамъ нѣма болници; тамъ хората умиратъ, защото нѣматъ достатъчно медицинска помощъ; тамъ не си дояждатъ, тамъ има страдания, тамъ има лишения. Дайте да законодательствуваме съ огледъ задоволяването на тия нужди на народа, дайте да изградимъ една действително национална държава, но преди всичко държава на труда и на справедливостта въ рамкитѣ на новата общественостъ. Азъ мога да заявя тукъ, че когато се видѣхъ за пръвъ пътъ съ г-нъ министъръ Габровски, когато зная като добъръ колега юристъ; когато отидохъ да му стисна ръката и да му пожелаю добъръ успѣхъ, това, което искахъ отъ него, бѣше чакъ по-скоро да се създадатъ голѣмитѣ линии на идеологията на новата властъ, на новата държава — държавата на националния духъ и на справедливостта. (Ръжкоплѣскания отъ нѣкои народни представители)

Председателъ Никола Логофетовъ: Г-да народни представители! Народниятъ представителъ г-нъ Иванъ Петровъ въ увода на своята речъ направи единъ упрѣкъ къмъ народния представителъ г-нъ Дочо Христовъ, който упрѣкъ засѣга и председателството. Сметамъ се задълженъ да дамъ съ две думи освѣтление, защо г-нъ Дочо Христовъ вземъ думата следъ доклада на законопроекта за защита на нацията.

Въ чл. 28 отъ правилника за вътрешния редъ на Народното събрание е казано: „Всѣка комисия избира съ тайно гласоподаване измежду членоветѣ си докладчикъ“. Г-нъ Дочо Христовъ е докладчикъ на комисията по Министерството на вътрешнитѣ работи. Въ чл. 19 отъ правилника се казва: „На министритѣ, комисаритѣ и докладчикитѣ на комисията се дава думата, колкото пъти и когато я поискатъ“.

Понеже г-нъ Дочо Христовъ е поискалъ думата, председателството, въ разбиране смисъла на правилника, му е дало думата. (Ръжкоплѣскания)

Дочо Христовъ: Моля да се отбележи и втора една декларация, г-не председателю — че азъ не съм давалъ мотивитъ на законопроекта, което е работа на правителството. Азъ изрично заявихъ, че не се задоволявамъ само съ прочитането на мотивитъ към законопроекта, а искамъ отъ свое гледище и отъ свое име да потърся причинитъ, които съ стимулирали създаването на този законопроектъ, а не че отъ името на правителството азъ давамъ тези мотиви.

Председателъ Никола Логофетовъ: Има думата следващият ораторъ, г-нъ д-ръ Петъръ Шишковъ.

Д-ръ Петъръ Шишковъ: (Отъ трибуната) Г-да народни представители! Гигантскиятъ двубой, който се води напоследък между нѣкои народи въ Европа и въ свѣта, води неминуемо следъ себе си едно коренно европейско или свѣтовно преустройство. Всѣки, който не може да се провикне отъ новитъ идеи на времето, всѣки, който не разбира реформитъ, които — било по миренъ начинъ, било съ кръвъ — ще дойдатъ въ днешното общество, той ще изживѣе голѣми, много голѣми разочарования. Днесъ времената сѣ особени, и ние предвременно трѣбва да знаемъ, че не можемъ да мѣримъ съ старитъ мѣщаби, съ които нѣкои тукъ сѣ свикнали да мѣрятъ. Днесъ ние стоимъ преди всичко предъ едно коренно преустройство на Европа, днесъ ние се намираме предъ голѣми европейски реформи. Нашето отечество също е поканено да участвува въ преустройството на Европа, което по-сетне може би ще засегне и свѣта.

Ето въ рамкитъ на това ново преустройство, на това ново време, което ще бѣде представено отъ нови хора, отъ нови генерации, се слага и днешниятъ законопроектъ за защита на нацията. И затова азъ считамъ, че този законопроектъ е държавенъ проблемъ, дотолкова доколкото българската държава трѣбва да се преустрои и нареди, за да може да участвува въ европейското преустройство, да бѣде здрава, да има своитъ кадри, които да ѝ дадатъ право на съществуване въ новия редъ, който се кове.

Днешниятъ законопроектъ, обаче, не е само държавенъ проблемъ; той е и единъ народностенъ проблемъ. Съ днешния законопроектъ ние ще трѣбва да очистимъ окончателно нашия народъ отъ известни вмѣшательства, които, може би, на първо мѣсто започватъ отъ еврейтъ и нѣкои тайни организации, а къде и какъ ще свършатъ — не зная.

На трето мѣсто поставениятъ въпросъ е и конституционенъ проблемъ, защото се счита, че съ законопроекта, така или иначе, се засѣга конституцията, и ние ще трѣбва да се обяснимъ напълно и по него. Ето въ какви рамки се слага законопроектътъ за защита на нацията въ днешно време.

Г-да! Известно ви е, че законопроектътъ на първо мѣсто засѣга тайнитъ и международнитъ организации. Следъ хубавитъ думи, които много отъ ораторитъ на бошинството казаха по този въпросъ, азъ имамъ да добавя само малко. Масонството за мене е една вредна проява въ нашия животъ, вредна поради таинствения си характеръ и поради организационнитъ си недѣли. Азъ, обаче, не мога да кажа отъ тази трибуна, че между масонитъ е имало предатели българи или че всички масони сѣ предатели. Изобщо въ българската история азъ не зная случай на доказано предателство. Ние често пъти си случимъ съ тази дума „предателство“, но мисля, че това не прави честь на нашия народъ. И ние, които претендираме, че сме почетенъ и достоенъ народъ, трѣбва веднажъ завинаги да изхвърлимъ отъ речника си тази и всички подобни думи. Като казахъ, азъ не зная никѣде доказано предателство да е извършено отъ българинъ. (Рѣжкоплѣскания) Затова не мога да кажа, че и между масонитъ има предатели българи.

За мене, обаче, по моето схващане, масонитъ сѣ били пакостници за България, играли сѣ пакостна роля. Да се ровимъ въ тѣхното минало е малко или много безсмислено. Нека, обаче, отсега нататъкъ всички, които съзнаватъ нуждитъ на нашия народъ, които разбиратъ времето, въ което живѣемъ, да скѣсатъ веднажъ завинаги съ масонството и да се тури точка на този въпросъ. Наистина, между масонитъ имаше и добри българи националисти, чиито имена се цитираха, които вѣлѣзоха тамъ, нѣма съмнение, съ добри чувства, но, доколкото се простиратъ моитъ сведения, всички видни българи, които сѣ били поканени и сѣ вѣлѣли въ тази организация, където има различни степени, сѣ били поставени въ по-низки степени, за да се каже, че сѣ масони, а ръководството си е стояло далечъ отъ България, въ други мѣста — знаете къде.

Масонството у насъ, г-да — нека не се лъжемъ — се опита по единъ много интересенъ поводъ да хвърли Бъ-

гария въ другъ единъ пътъ, по който днесъ ние, слава Богу, не вървимъ и нашиятъ народъ не върви. Вие си спомнете, че когато бившиятъ министъръ-председател на България, г-нъ д-ръ Георги Кюсеиановъ, направи своето, бихъ казалъ, историческо пътуване до Берлинъ, първото отъ грамадно значение за нашия народъ пътуване и истинска връзка съ силитъ отъ Осѣта, въ същото това време масонската организация, г-да, изпрати въ друга една европейска държава, предъ главата на тази държава, единъ нашъ известенъ масонъ, чието име не желая да споменавамъ тукъ, който се опитваше да минара нашата политика. Слава Богу, че реакцията въ българския народъ бѣше толкова силна, че този опитъ, да се хвърли България на друго мѣсто, излѣзе злополученъ, и нашето отечество бѣше спасено.

Г-да! Голѣма частъ отъ масонитъ у насъ сѣ станали такива, за да правятъ кариера. Тѣ бѣха малко или много заблудени, безъ да бѣдатъ лоши българи. И много добре се казваше напоследъкъ въ едно сръбско списание: ако се чудите, защо нѣкой посредственъ човѣкъ е успѣлъ да стигне до върховетъ на известна организация или мѣсто, не забравяйте, че 80% е затова, защото този човѣкъ е билъ масонъ. Доколко това е вѣрно, не зная, но организацията на масонитъ действително имаше връзки съ известни сръби.

Така или иначе, безсмислено е, г-да народни представители, да влагаме голѣми страсти въ дебатитъ по този законопроектъ. Трѣбва да благодаримъ на г-на министра на вътрешнитъ работи, че съ този законопроектъ се слага точка на всичко това. Азъ се надѣвамъ, че отъ днесъ нататъкъ въ нашия общественъ животъ нѣма да има нигъ масони, нито масонство, защото въ края на краищата у тѣзи българи, макаръ и, общо взето, да сѣ грѣшили, има родолюбиви чувства, които ще ги накаратъ да вървятъ тамъ, където днесъ върви цѣлокупниятъ български народъ. Дебатитъ по този въпросъ и настроението въ българския народъ доказватъ, че народътъ не обича масонството и не е съ него.

Наредъ съ масонството азъ ще си позволя да сложа и ротарианството. И то е една международна организация съ малко-много неясни цели. Всички помагатъ на България. Другитъ ротарианци, съ своя международенъ характеръ, и тѣ се опитватъ да помагатъ на тѣхнитъ страни, защото и югославскитъ, и грѣцкитъ, и турскитъ ротарианци иматъ тази целъ. И въ края на краищата каква помощъ може да се принесе на нашата родина отъ тази организация, интернационална, както се изтъква, не зная. Азъ бихъ ателиралъ и тази организация да се саморазтури, ако не иска да попадне подъ ударитъ на нашия законъ. По този въпросъ бихъ искалъ само толкова да кажа.

Считамъ, че законопроектътъ е много добъръ и достатъченъ, за да сложи кръстъ на всички подобни организации и отсега нататъкъ да не чуваме за тѣхъ. Нека, обаче, тѣзи организации не се смѣсватъ съ известни други организации, които се хвалятъ, че имали също така международенъ характеръ и които нѣматъ нищо общо съ този отенѣкъ, който законодателятъ въ случая иска да даде на този законопроектъ. Вие знаете, че има — нека я спомена — една международна въздржательна организация, чиито цели вие знаете какви сѣ. Нѣма нужда тя да бѣде гонена и забранявана, защото вънъ отъ съмнение е, че, вънъ отъ международния ѝ характеръ, тази организация нѣма тия задачи и тия цели, които има масонството.

Вториятъ въпросъ, г-да народни представители, който се слага и който е централенъ въпросъ по законопроекта за защита на нацията, е, безспорно, тѣй наречениятъ еврейски въпросъ. По историята на еврейството, както и по цифритъ за отдѣлнитъ професии, където то доминира, се изказаха извънредно много оратори. Много аргументирано говориха народнитъ представители: Цимитъръ Андреевъ, Дочо Христовъ, Дени Костовъ, д-ръ Атанасъ Поповъ, Крумъ Митаконъ и други. Азъ нѣма да повтарямъ даннитъ, които тѣ дадоха за участието на еврейството въ финансовия и стопански животъ у насъ, въ социалния животъ, въ нѣкои отношения, както и изобщо въ историята на свѣта. Мога само едно да ви кажа, че откакто свѣтъ свѣтува, отъ 70-та година следъ Христа, следъ пропадането на Иерусалимъ, съществува еврейски въпросъ. Еврейтъ сѣ превѣлѣлъ въ своята история много тежки дни. Отъ много народи тѣ сѣ били гонени, клани и избивани и въпрѣки това тѣ сѣ оцѣлѣли досега. Еврейскиятъ въпросъ сѣ повдига много често и отъ много народи, но никогато досега той не е билъ разрешенъ напълно. Той е много труденъ въпросъ. Азъ имамъ случая за това да кажа и другадѣ: ние не бива да си правимъ илюзия, че и съ настоящия законъ ще разрешимъ този въпросъ. Не можемъ. Освенъ това у насъ, така или иначе, еврейскиятъ

въпрос е малко-много български въпрос. Той е български еврейски въпрос. Затова ние, все пак, ще трябва въ рамките на нашата националност да го отделим от еврейския въпрос в другите страни. Все пак, както казах, този въпрос си остава много труден, много сложен и ние ще трябва да се опитаме с нашите скромни сили, доколкото можем, да поставим само началото на разрешението му, без да претендираме, че можем да го разрешим окончателно.

Срещу еврейството, г-да, у всички народи въ света, не знам защо, има много голяма реакция. Дали наистина тѣ сѣ най-лошиятъ народъ, азъ не знамъ, обаче навсякъде тѣ иматъ много неприятели, дори бихъ казалъ, че тѣ иматъ малко приятели и много неприятели. Дали това се дължи на тѣхното философско учение, дали това се дължи на тѣхните религиозни догми, азъ не знамъ. Менѣ ми е известно само, че еврейски настолни книги, каквато е талмудътъ, проповѣдватъ учения, които будятъ наистина негодуване и завистъ у другите народи срещу евреите. Една настолна еврейска книга, както ви казахъ, талмудътъ — доколкото сведенията ми се простиратъ — не е напълно популярна и между самото еврейство. Даже самата еврейска интелигенция не познава тази книга, както интелигенцията на много други народи не познаватъ своите настолни книги. Все пакъ талмудътъ съдържа норми — нѣма да ги цитирамъ, ще ги спомена само — които оплъчватъ другите народи срещу евреите. Въ талмуда се казва, че евреите сѣ единствениятъ богопомазанъ народъ. Азъ имамъ точните цитати тукъ на разположение — нѣма да ви губя времето да ви ги чета дословно — въ които се казва, че всички народи, освенъ евреите, сѣ животни; че високата класа на евреите, рабинерите, сѣ богопомазани, и че който възрази на единъ рабинеръ, той възразява на Бога. Всички тѣзи нѣща, може би, сѣ послужили като причина, другите народи да се оплъчатъ срещу евреите. Азъ не зная, дали евреите се съобразяватъ съ всичко това и дали го следватъ или не, но тѣзи норми ги има. Известниятъ професоръ по правото съ Франкфуртския университетъ, Коенъ, въ 1888 г. е трябвало да положи въ Франкфуртъ една клетва предъ съда, дали талмудътъ е задължителна книга за еврейството. Той полага следната клетва „Заклевамъ се, че нормите въ талмуда сѣ задължителни за всички евреи“. Около 10 години следъ това въ „Франкфуртеръ цайтунгъ“, най-мѣрдавиятъ еврейски вестникъ, се появява статия, въ която се казва, че талмудътъ е билъ настолна книга на еврейството. Талмудътъ наистина настройва другите народи срещу еврейството.

Има и други принципи въ живота на евреите, които оплъчватъ другите народи срещу тѣхъ. Това сѣ принципътъ: „купувай само отъ еврей“; „помажай само на еврей“; „заемай само на него“. Всичко това, още преди у насъ да се появи идеята за този законъ, за който азъ мисля, че не е създаденъ подъ чуждо влияние, възбуди реакция и у насъ. Вие знаете основаването на една стара организация, „Родна защита“, която започна да учи българите пъкъ на другото: „Купувай само отъ българинъ“ и пр. Следователно, въ философията на еврейството азъ мисля, че трябва да има нѣщо гнило и нѣщо лошо, което е първопричината за онова настроение, което виждаме и у Шопенхауера, който казва, че евреите само лъжели, и у Гюте, който се плаши, когато му кажатъ, че ще се махнатъ нормите за забраната на смѣсените бракове, и у Форда даже, ако щете, и т. н.

Така че, г-да народни представители, еврейскиятъ въпросъ, така или иначе, е съществувалъ много отдавна. Евреите сѣ не опитвали да се бранятъ. И тукъ вие ще видите връзката между масонството и евреите. Евреите започватъ впоследствие, още преди 800 или 900 години, основаването на всевъзможни организации. Навсякъде еврейските организации иматъ точни цели и възгледи. Такива организации сѣ: „Еврейска организация за защита на еврейските права“ (Кахала); „Интернационална организация за евреите“; „Alliance Israelite Universelle“; „Zentralverein, deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens“; „The Independant order Bue Britz“ и пр. Както виждате, самите наименования на организациите показватъ защо сѣ основани. Въ това наистина нѣма нищо страшно, защото тѣзи организации сѣ били регистрирани, и, както, казахъ, имали сѣ за целъ да поддържатъ и да подкрепятъ еврейството въ борбата му срещу другите народи, както и да съдействуватъ за господството на еврейството, на ционизма. Въ края на краищата, ционизмътъ, накъсо казано, не е образуването на една еврейска държава въ Палестина, но ционизмътъ значи господство на евреите въ света. И така, 17-милионниятъ народъ, разпръснатъ по цѣлия святъ, и до днесъ още не е обединенъ около идеята на ционизма. Вие знаете, че Теодоръ Херцелъ, този даро-

витъ журналистъ отъ Виена, който отиде въ Парижъ и който написа книгата за еврейската държава, също така не е можалъ да бѣде добре разбранъ отъ своите последователи и на много конгреси тѣ сѣ го отричали. После Морницъ Голдшайнъ се е опиталъ да продължи идеята на ционизма, но ционизмътъ днесъ е отреченъ и отъ самите евреи въ много отношения, дори всрѣдъ тѣхъ има едно специално течение, което иска смѣшването на евреите съ другите народи (евреи асимилисти).

Следователно, и ционизмътъ не е могълъ да разреши еврейския въпросъ. Въпросътъ за еврейската държава не можа да бѣде разрешенъ и съ Балфуровата декларация отъ 1917 г. Тукъ ние се намираме въ единъ много труденъ моментъ отъ историята на еврейството.

Но еврейството е държало въ рѣцете си много организации. Най-интересно е, че еврейството е нахлуло масово и държи въ рѣцете си масонските организации. Можете всичко да ми разправяте тукъ, могатъ да се цитиратъ имената на много патриоти българи, което азъ не оспорвамъ, обаче господството, нишките на тази организация се държатъ изключително отъ интернационалното еврейство. Тамъ е опасността отъ тѣзи организации.

Г-да народни представители! Още въ 1072 г. се образува една много мощна еврейска организация въ Русия, наречена „Кахала“. Тя е руската организация. Тя проследствува полъ една прикрита целъ. Целта е била културна и благородна: подпомагане на бедни хора, даване пътъ на младежите и пр. Чрезъ тази организация еврейството можа прикрито да работи за своето обособяване. Следъ това тази организация бива разтурена, и срещу евреите въ Русия се почва едно страшно гонение. По-нататкъ евреите преминаватъ въ масонските организации.

Въ историята е известенъ само единъ единственъ случай, когато една масонска ложа се е освободила отъ влиянието на еврейството. Това е въ Германия, въ 1860 г., когато масоните не сѣ били послушни на евреите. Тогава се образува една нова еврейска организация въ Германия. Отъ този организационенъ животъ на евреите се вижда желанието имъ вече да навѣзватъ въ известни организации, на които тѣ сѣ принудени да прилагатъ тайнственъ характеръ. Оттукъ произтича връзката, която свързва масонството съ еврейството и същевременно опасността отъ това. Заради това именно законопроектътъ много правилно третира и двете проблеми заедно, само че въ отдалъни дѣлове.

Г-да народни представители! Въ края на краищата, обаче, еврейскиятъ народъ бѣше забравенъ следъ войната. Еврейството отново доминираше въ политиката на много държави въ Европа. Въ финансовия животъ на много държави то бѣше ръководещиятъ елементъ. Също така въ пресата, въ банковото дѣло и т. н. Еврейството държеше всичко това въ рѣцете си. Министрите евреи имаше навсякъде. И ето че въ 1920 г. се обади само единъ човѣкъ въ Мюнхенъ, който нѣмаше нито преса, нито пари, нито възможности, но който имаше една непоколебима вѣра въ себе си и въ германския народъ. Той поведе борбата срещу еврейството за първи пътъ. Това бѣше Адолфъ Хитлеръ.

Г-да народни представители! Азъ считамъ Адолфъ Хитлеръ за идеологъ и за предтеча на борбата срещу евреите. Ако той не бѣше, днесъ въ никоя държава на Европа, нито другде, еврейскиятъ въпросъ нѣмаше да бѣде поставенъ изобщо на дневенъ редъ. И заради това не е зле тукъ, макаръ и накъсо, да спомена идеологията на Адолфъ Хитлеръ, за да се разбератъ и опровергаятъ много недоразумения, които наистина се всѣха тукъ и които извикваха много голяма страсти между насъ.

Хитлеръ, г-да, излиза отъ основното начало, че природата е предопредѣлила на всѣки да търси своя съответенъ ешъ, както се казва, или съпругъ. Конятъ, казва той, винаги търси кобилата; ежътъ търси сърната; мъжката мечка търси женската мечка и т. н. Следователно, природата сама се грижи да нѣма никакво смѣшение между животните. Никога едно животно не се смѣсва съ друго. Ако такова смѣшение дойде, казва той, то резултатътъ за поколенията ще бѣде, безспорно, пагубенъ, защото нѣма да се отиде къмъ подобрене на поколѣнието, а ще се отиде къмъ едно сѣдно ниво. Така, напримеръ, рождбата отъ едно такова смѣшение ще бѣде винаги по-доброкачествена отъ по-низкия съпругъ, а по-лошокачествена отъ по-добрата. Така Хитлеръ постави основите на теорията за расизма, за пречистването на нацията, за чистата кръвъ.

Тукъ, г-да народни представители, между когото нека спомена, че на мене ми е много чудно, гдето г-нъ проф. Стайновъ, единъ човѣкъ отъ такъвъ рангъ като неговия, отхвърли теорията за расизма, за расата. Азъ предполагамъ, че той направи това не поради непознаване на въ-

проса, но поради липса на време да го проучи по-подробно. Затова той го разгледа тукъ съ такава лекота. Свърши се — каза той — съ Адамъ и Ева! Не се знае дали Ева е била върна на Адамъ! И съ това въпросътъ за раситъ се разреши!

Г-да народни представители! Проблемата за раситъ е много тежка и много трудна, за да може така лесно да се отрича или да се доказва. Едно е фактъ — и вие всички ще трѣбва да излизате отъ това начало — че въпросътъ за раситъ е доказанъ научно и по него нѣма споръ. Ние имаме англосаксонска раса въ свѣта, ние знаемъ нейнитѣ качества и недостатѣци; тѣ сѣ горе-долу известни. Ние — имаме славянска раса въ свѣта, ние знаемъ нейнитѣ качества и недостатѣци. Също така ние имаме романска раса. Вие виждате по тѣхнитѣ белези, които ние знаемъ, кое у тѣхъ е хубаво, кое е лошо, кое е положително и кое е отрицателно. Има нѣщо общо въ раситѣ, има нѣщо чисто въ кръвта. Не може да се каже така: „Нѣма расовъ въпросъ за мене, нѣма доказателства кой отъ кого произхожда; всичко е смѣшание!“ Изключение сигурно има. Но че има раси съ качества и съ недостатѣци, които се подлагатъ на една обективна преценка, това днесъ никой човѣкъ на науката не може да отрече. И Хитлеръ излѣзе именно отъ това начало.

Следъ това той дѣли вече народитѣ на носители, на творители и на рушители на културата. За него — той доказва това съ много примѣри — еврейтѣ сѣ рушители на културата. Носители на културата сѣ всички други — славянски, християнски, германски — народи, които сѣ и шейнитѣ творители. Тукъ той си служи съ много примѣри, които нѣма да ви цитирамъ, но общото въ неговото учение е, че той застъпва тази расистка теория. Тази расистка теория по нашия законопроектъ, г-да народни представители, не е приета, или е възпроизведена само, ако се не лъжа, въ чл 15, който говори за децата отъ еврейски произходъ 50%: ако бащата е еврейнъ и детето се счита еврейнъ; ако майката е еврейка, а бащата българинъ, детето се счита за българинъ. Това, споредъ мене, е единъ недостатѣкъ на законопроекта. Ние трѣбва да приемеме само процентно произхода, защото много несправедливо е, въ края на краищата, при баща българинъ и майка еврейка, при еднакво смѣшание на кръвта, въ единия случай детето да се счита за българинъ, а въ другия — за еврейнъ. Това нѣщо, струва ми се, ще трѣбва да се коригира въ законопроекта.

Следъ като, г-да, този въпросъ бѣше поставенъ по такъвъ начинъ въ Германия, той вече трѣгна нататѣкъ и започна да бѣде възприеманъ отъ много народи. Така се яви еврейската проблема въ нейния истински смисълъ. Еврейската проблема, г-да народни представители, е преди всичко проблема, както ви казахъ, отъ международно гледище и следъ това проблема отъ национално гледище. При разглеждането на проблемата отъ национално гледище на насъ се поставя първиятъ въпросъ: еврейството малцинство ли е въ този смисълъ, въ който ние сме навикнали да разбираме малцинствата? Тукъ и г-нъ Мушановъ, както и другитѣ оратори отъ опозицията казаха: „Защо, когато вие третирате еврейтѣ като малцинство, не се занимавате съ другитѣ малцинства, които има въ България: турци, румѣни и пр.; съ малкитѣ по брой малцинства, които нашата иначе национално-хомогенна държава има въ своитѣ граници?“ Азъ веднага ще имъ отговоря. Еврейското малцинство, г-да народни представители, не е национално малцинство. Еврейското малцинство е едно национално малцинство, защото еврейтѣ нѣматъ държава, която да се грижи за тѣхъ, докато другитѣ малцинства иматъ собствени държави. Днесъ нормитѣ на международното право сѣ напреднали толкова много, че раздѣлятъ малцинствата на нѣколко групи. Дотогава, докогато ние нѣмаме истинска еврейска държава, ние никога нѣма да можемъ да говоримъ за еврейско малцинство въ международно-правенъ смисълъ. Ето кѣде е недоразумението тукъ и ето защо въпросътъ за еврейското малцинство не бива да се свързва съ въпроса за другитѣ малцинства.

Днесъ — тукъ искамъ да възраза и на уважаемия народенъ представител г-нъ Иванъ Петровъ — малцинствениятъ въпросъ — както въпросътъ за националността и въпросътъ за държавата — е сложенъ на съвсемъ друга база. Допреди 5 години само ние учехме, че държавата е съвкупностъ отъ хора, разположени върху дадена територия и ръководени отъ една обща власт. Тия дефиниции вече се коригираха. Когато още преди 6-7 години се постави въпросътъ за малцинствата, разбра се, че държавата не е само хората върху дадена територия, но и хората, които сѣ извънъ границитѣ на тази територия.

Българскитѣ малцинства сѣ частъ отъ българския народъ и отъ българската държава; тя като слѣнце отразява своитѣ лъчи и върху тѣхъ, макаръ тѣ да сѣ извънъ границитѣ на българското отечество. Това разбираше за малцинствата вече докара революция въ международното право и измѣсти изцѣло въпроситѣ. Днесъ понятието за качества на гражданитѣ коренно се промѣни и донесе промѣна въ нашитѣ държавноправни схващания. И ако ние не сме дорасли да разберемъ това нѣщо, ние наистина оставаме много назадъ. Всѣщностъ въпросътъ не е дали обичамъ или мразя еврейтѣ, дали азъ лично имамъ приятели или неприятели евреи. Въпросътъ е държавноправенъ, въпросътъ е за преустройството на Европа. И азъ имамъ случай да кажа другаде, че днесъ гражданитѣ на една държава не сѣ тия, които се подчиняватъ на нормитѣ въ тая държава и които плащатъ данѣцитѣ. Днесъ граждани на една държава сѣ преди всичко тия, които сѣ отъ еднаква или близка кръвъ. Това е основниятъ елементъ. Защото, за да отговори на днешнитѣ голѣми и нарастали нужди, националната държава се нуждае отъ едно здраво ядро, господствуващо въ тая държава. Въ еврейската държава това ще бѣдатъ еврейтѣ. Въ българската държава, обаче, това ядро ще бѣдатъ българитѣ, и тукъ всѣкакви ограничения въ интереса на господствуващия народъ сѣ допустими, не само по отношение на еврейтѣ, но и по отношение на всички други чужденци. Това сѣ истини, които вече трѣбва да се разбератъ, които новото време у насъ води неминуемо съ себе си. И въ връзка съ това, г-да народни представители, въ нашата държава се налага една борба съ еврейството, едно пречистване. Не че имаме много евреи. Азъ ви казвамъ, нашитѣ евреи говорятъ другъ езикъ, тѣ не говорятъ български, както нѣмскитѣ евреи говорятъ нѣмски. Ние у насъ имаме и други малцинства. Германия, до обявяване на войната, бѣше типична нѣмска държава и нѣмаше никакви малцинства. Тамъ имаше само евреи, които се смѣсваха. Ние можемъ да предвардимъ предварително неприятноститѣ, които може да последватъ. Колкото по-рано ги предвардимъ, толкова е по-добре за нашата държава, за нашето спокойствие, па и за самитѣ евреи, защото българското законодателство може би ще бѣде строго, но българинѣтъ никога не е билъ жестокъ, и ние нѣма да бѣдемъ жестоки по отношение на никого. Следователно, г-да народни представители, ние ще създадемъ едни норми, които, както виждате, далечъ не сѣ строги въ сравнение съ тия, които има въ други държави, защото ние третираме тукъ въпроса по-мекко, отколкото въ много други страни, кѣдето проблемата е много по-тежка. И азъ намирамъ, че нашитѣ норми по отношение на еврейството далечъ не сѣ така строги, както нѣкои искаха да ги изкаратъ.

Въ международния животъ и въ нашия банковъ и стопански животъ еврейтѣ представляватъ наистина една голѣма опасностъ. Това се поддържаше, поддържамъ го и азъ сега. По силата на това, г-да, че еврейтѣ сѣ разпрѣснати между народитѣ навсѣкѣде по свѣта, тѣ иматъ грамадни капитални ядра, събрани въ тая или оная страна. Тѣ сѣ банкиритѣ на всички народи. Тѣ разлаватъ капитални налѣво и надѣсно, тѣ раздаватъ кредити, но срещу всичко това тѣ взематъ високи лихви. И вие знаете, ние стигнахме дотамъ, че нашата държава отъ 10 години насамъ не смѣе да помисли за сключване на заемъ отъ нѣкъде, или за нѣщо подобно, поради терзанията, на които бѣхме подложени. Вѣрно е, банкири отъ еврейски произходъ даваха на България кредити, но ние ги плащаме съ всички възможни усилия на нашия народъ. Тия задължения ни тежеха извънредно много. Кой на кого е услужвалъ въ това отношение, дали банкиритѣ на насъ, или ние на банкиритѣ, азъ не зная. Въ всѣки случай, фактътъ си е фактъ. Кредитирането на нашата държава не е благодеяние. Но, г-да, по силата на това, че еврейството държи капитала въ себе си, вие ще видите какъ въ много мѣста на Европа еврейството държи и контрола върху културния и стопанския животъ въ свои ръце.

На борсата въ Берлинъ преди войната сѣ 32 съветници 24 сѣ били евреи, а останалитѣ 8 сѣ били германци. Това за паричната борса. Въ стоковата борса пъкъ отъ 12 съветници 4 сѣ били германци, а 8 евреи. Положението е сходно и въ много други столични, което показва, че борсата, която напълно е въ ръцѣтъ на международното еврейство, на богатото еврейство — не ви говоря за нѣкои отъ нашитѣ бедни евреи — е наистина единъ инструментъ, който дирижира много работи въ свѣта. Да ви говоря за мощта на парата е излишно. Нека да ви кажа, че бор-

ситъ въ голѣмитъ столици на Европа, чиито имена нѣма да споменавамъ, се намиратъ въ рѣцетъ именно на това еврейско малцинство. И заради това, г-да народни представители, борбата срещу еврейтъ става много трудна. Посрѣдствомъ борбитъ и посрѣдствомъ акционернитъ дружества еврейтъ нахлѣтватъ отдавна въ стопанския животъ на всички страни. Богатиятъ еврейнъ е космополитиченъ. Никой не може да ме убеди, че той ходи по фронтове или че той има отечество. За него отечеството е тамъ — имаме случаи у насъ — където може да пренесе грамадитъ си капитали отъ милиони. Може такива случаи да сѣм малко, но ги има. И заради това именно опасността е голѣма. Вие виждате, какъ въ всички начинания еврейтъ избиратъ акционерната форма за образуване на дружества, защото тя имъ позволява да прехвърлятъ акциитъ си много лесно и да бѣдятъ скрити тѣхнитъ имена. Какво и да сѣ образуванни акционернитъ дружества — било по симултаненъ, било по сюксесивенъ начинъ — еврейтъ винаги намиратъ възможности да прикриватъ участието си. Въ образуването на акционерни дружества азъ не познавамъ по-голѣми виртуози отъ еврейтъ. И действително вие ще видите, че чрезъ тѣхъ тѣ се опитватъ да господствуватъ и върху пресата, и върху индустрията. Членоветъ на управителнитъ съвети на индустриалнитъ предприятия изхождатъ винаги отъ банковитъ срѣди, именно отъ тѣзи, които държатъ капиталитъ въ себе си, и заради това най-фамознитъ борсови спекулации сѣм вършени отъ най-богатитъ евреи въ свѣта. Многобройни случаи сѣм изяснени, когато едно предприятие, току-що образувано, още непокрило капиталитъ си, поради участието на пресата, която разгласява, че предприятието върви главоломно добре, поради добрата цена, която акциитъ добиватъ на борсата, се представлява предъ обществото много добре, акциитъ се покачватъ, биватъ закупени отъ неевреи и на другия денъ изведнажъ падатъ. Това сѣм борсови спекулации, за които чуваме да се пише, които виждаме по кината, виждаме убийства на хора, които губятъ състоянието си само въ единъ часъ, и т. н. И всички тия борси сѣм въ рѣцетъ на еврейството. И тѣ каточели се ръководятъ отъ една цента, която има пипала навсякъде, налѣво и налѣсно, и управлява международния стопански животъ.

Едно много интересно явление, една друга проблема, това е, споредъ мене, съсрѣдоточаването на еврейтъ въ столицитъ на всички държави. Вие ще видите една поразителна статистика въ това отношение. Всички евреи се стремятъ да отидатъ въ столицата, въ пулса на културния, стопанския, икономическия животъ на една страна. Еврейнтъ каточели има страхъ отъ земедѣлието, тамъ почти го нѣма — не говоря за изключенията, говоря общо — нѣма го въ болшинство и въ занаятчийството. Вие ще го видите главно въ търговията, въ културния животъ, въ театралното дѣло, въ журналистиката, но предимно, разбира се, въ стопанския животъ на ладена страна. Както и да живѣе, еврейството се намира въ болшинството си въ столицитъ на държавитъ. Така, наприкладъ, отъ всички евреи, които сѣм живѣли въ Германия преди войната, 42% сѣм били съсрѣдоточени въ Берлинъ; отъ 4-5 милиона евреи въ Съединенитъ щати, 2-5 милиона живѣятъ въ Ню-Йоркъ; отъ 192.000 евреи въ Австрия — 176.000 живѣятъ въ Виена; отъ 300.000 евреи въ Франция — 135.000 сѣм били въ Парижъ; отъ 440.000 евреи въ Унгария — 200.000 сѣм били въ Буда-Пеща и отъ 50.000 евреи въ България, около 30.000 сѣм въ София. А именно едно такова съсрѣдоточаване на компактна еврейска маса въ столицата — докато въ страната нѣматъ 1%, въ София достигатъ 10—11% — безспорно, че е опасно. И затова законопроектътъ слага една граница, да не може да става наново заселване на евреи въ София. Трѣбва да се занимаемъ съ този въпросъ и да го приемемъ така, както е предвиденъ въ законопроекта.

Друга проблема, г-да народни представители която е също важна за еврейтъ, това е въпросътъ за еврейтѣ бойци. Никой българинъ не може да отрече участието на еврейтъ на фронта; никой българинъ не може да каже, че еврейтъ не сѣм проливали кръвъ за България, че днесъ нѣма инвалиди. Колкото и да сѣм жалаямъ, обаче, тази кинстатация не може да измѣсти поставения въпросъ, нито да обезсили законопроекта, който е внесенъ. На всички евреи инвалиди, на всички бойци, колкото сѣм взели участие въ войната, ние сме длъжни да помогнемъ. Пенсии ли ще дадемъ, друго ли нѣщо ще направимъ; българскиятъ народъ не е жестокъ, и той ще имъ отдаде заслуженото. Но това нѣма нищо общо съ проблемата, и патетични слова тукъ нѣматъ мѣсто. Въпросътъ е много се-

риозенъ и ние сме трѣгнали вече по пътъ, който ни води къмъ единъ законъ за защита на нашата нация.

Тодоръ Поляковъ: Българскиятъ народъ нѣма нищо общо съ . . . (Оживление)

Председателъ Никола Лотофетовъ: (Звъни)

Отъ дѣсно: Стига, бе!

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Кажете, кажете! — Много съжалявамъ, г-да народни представители, че не можахъ да чуя забележката, за да отговоря. Оттукъ не се чува.

Това е единственото изключение, което ние ще можемъ да направимъ по този законопроектъ. Днесъ, г-да народни представители, народътъ отвсякъде посрѣща съ възторгъ закона за защита на нацията. (Рѣкоплѣскания отъ дѣсно)

Тодоръ Поляковъ: Това не е вѣрно.

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Вие имате изложения отъ хиляди организации: отъ младежки, отъ студентски, отъ народности. Вие имате изложения на отдѣлни потърпевши лица, изнудени отъ банкери евреи — имате ги въ кутинитъ си. Нека не ви казвамъ за действия, наприкладъ, на банкера Фридманъ, на банкера Куомджийски, който е разрушавалъ български предприятия. Не искамъ да се занимавамъ съ лични работи. Имате изложения и отъ нашитъ студенти отъ Варна и София. Имате изложение и отъ фабрика „Въжаровъ“, имате изложение и отъ български хотелиери, и отъ български търговци. (Къмъ Тодоръ Поляковъ) Какво ще разправяте Вие за българския народъ? Колкото имате право Вие да го представлявате, толкова го представлявамъ и азъ, толкова го представляваме и ние тукъ.

Тодоръ Поляковъ: (Възразява)

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Така не може да се говори по този въпросъ.

Следователно, г-да народни представители — и азъ съ това искамъ да свърша вече по този въпросъ — законопроектътъ е много целесъобразенъ. Той не изчерпва въпроса, търпи известни поправки, но въ основата си е справедливъ и ще следва да го гласуваме единодушно.

Едно възражение се прави отъ представителитъ на опозицията — че законопроектътъ е противоконституционенъ.

Тодоръ Поляковъ: Вие не ни дадохте думата. Поставете ваши хора. Излъгайте.

Председателъ Никола Лотофетовъ: (Звъни) Стига.

Отъ дѣсно: Стига, бе!

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Г-да народни представители! Ораторътъ отъ опозицията, г-нъ Петко Стайновъ, пръвъ се опита да подчертае, че законопроектътъ е противоконституционенъ. Аргументира се съ текстове отъ конституцията. Но като дойде до богатитъ евреи, г-нъ професорътъ изпадна въ едно противоречие, като намѣри, че тамъ може да се наложатъ голѣми ограничения на еврейството. И тамъ каточели законопроектътъ отъ противоконституционенъ стана изведнажъ конституционенъ.

Д-ръ Петъръ Кюсеиановъ: Защо?

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Защо, не зная. Въ всѣки случай предполагамъ, че г-нъ професорътъ направи единъ скокъ може би поради липса на време, защото той трѣбваше да се аргументира, защо въ единъ случай законопроектътъ е противоконституционенъ, а въ другъ е конституционенъ, макаръ да се касае за ограничение на български досега поданици. Законопроектътъ отъ държавно-правна гледна точка, както казахъ, е извънредно много интересенъ и, нека признаемъ, мѣчно може да се поддържа една или другата теза.

Преди всичко, г-да народни представители, нека да сѣм кажемъ две думи за нашата конституция. Когато българската конституция бѣше създадена, ние по едно нещастно съвпадение на нѣщата бѣхме принудени да приемемъ известни унижителни за българското достойнство капитулации. Въ тия капитулации, на чуждитъ поданици се даваха особени права, и главно правото на специална съдимостъ. Българскитъ съдилища не можеха да съдятъ ние

какви чужди поданици, нито човѣкъ отъ чужда народност. Тѣзи капитулации съществуваша десетки години у насъ, докато сполучихме — за гордостъ на нашето племе — да се отървемъ отъ тѣхъ. Тѣ бѣха унижителни, споредъ менъ. За жалостъ, нашата конституция трѣбваше, между редовитѣ, да държи смѣтка за това, защото тѣ ни бѣха наложени по външни съображения.

Тодоръ Поляковъ: (Възразява. Възражения и тропане по банкитѣ отъ дѣсно)

Председателъ Никола Логофетовъ: Недейте кара председателството да се налага.

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Стига, не мога да Ви чуя. И стенографитѣ не Ви чуватъ.

Г-да народни представители! Нека да ви кажа и друго нѣщо. Преди да поставимъ този въпросъ, длѣжни сме да си спомнимъ, че нѣма по-велики майстори въ правото отъ римлянитѣ. Още въ епохата на подгласаторитѣ и гласаторитѣ, и преди тѣхъ, още въ времето на императора Юстиниана, който създаде *Codex civilis*, правнитѣ норми не се тълкуваха така, както г-нъ Поляковъ, съ викане. (Ржкоплѣскания отъ дѣсно) По-велики майстори въ правото отъ древнитѣ римляни нѣма. Слушайте сега, г-да, какво ще ви кажа. Преди да дойде римскиятъ кодексъ, римската империя се е управлявала отъ едно законодателство само отъ 12 таблици. Това законодателство е съдържало много груби норми. Животътъ се е развивалъ главоломно бързо. Римлянитѣ сѣ считали, че макаръ стопанскиятъ животъ да се развива така бързо, не трѣбва нормитѣ да се мѣнятъ непрекъснато, че тѣ не могатъ да следватъ живота, и тѣхнитѣ основенъ законъ е останалъ непромѣненъ, но сѣ дали онова тълкуване, което ние наричаме римско; тълкуване на ония велики майстори, които и днесъ сѣ ненадминати въ правото. Стоити години следъ 12-тѣ таблици римската империя се е управлявала по тѣхъ. Нѣмаме даже още норми за peregrinatus, но всичко върви. 12-тѣ таблици не се измѣнятъ. И чакъ когато единъ день римскитѣ юристи виждатъ, че 12-тѣ таблици противоречатъ коренно на онова, което тѣ сѣ приели вече постепенно като традиция въ тѣхния животъ, се явява идеята за създаването на новъ кодексъ, новъ законъ. Дотогава, обаче, тѣ сѣ давали такова тълкуване на 12-тѣ таблици, което е съответствувало на живота, каквото сѣ изисквали нуждитъ на времето; не сѣ сѣ държали о мъртвитѣ букви на това или онова постановление.

Г-да народни представители! Така може да се тълкува и нашата конституция! Азъ ще ви кажа нѣщо, което вие всички тукъ ще признаете и което г-нъ Поляковъ не знае, въпрѣки че го е гласувалъ. Ние въ това Народно събрание гласувахме вече първия противоеврейски законъ. Кажете кой е, г-нъ Поляковъ. Азъ сега ще Ви го кажа и ще млъкнете. При гласуването на закона за автомобилнитѣ съобщения, когато се говорѣше, на кого да се даватъ концеситѣ, азъ лично направихъ предложение и се прие, тѣ да се даватъ не само на български поданици, но на български поданици отъ българска народност. Уважаемиятъ министъръ на благоустройството г-нъ Василевъ прие това и законътъ вече мина. Имаме вече първия прецедентъ за по-ново тълкуване на конституцията и за чистата българска раса.

Тодоръ Поляковъ: (Възразява)

Д-ръ Петъръ Шишковъ: Това вие сѣщо не го знаете. Това стана, г-да въ тази Камара, въ миналата й сесия.

Ще изтъкна другъ дефектъ на нашата конституция, колкото и да искаме да я пазимъ. Тя е заимствуванa отъ нѣколко законодателства: и отъ белгийското, и отъ руското, и отъ френското и т. н. И когато четете нашата конституция внимателно, ще видите, че на едно мѣсто се говори за чужденци, на друго за българи — както г-нъ проф. Стайновъ каза, подобно на белгийцитѣ, *des belges* — на трето мѣсто за поданици, на четвърто мѣсто за граждани. Това показва, че ние нѣмаме ясно понятие за поданикъ, гражданинъ и българинъ. Всички тѣзи понятия сѣ взети много различно. Вземете отъ чл. 54 нататъкъ и ще видите, че тѣзи понятия се смѣсватъ. Азъ намирамъ оправдание само въ това, че нашата конституция е заимствуванa отъ различни чужди конституции и поради това е много умѣсена. Отдавна, г-да народни представители, се налагаше една ревизия на нашия основенъ законъ. Тя се

налага и по редица национални съображения. И азъ се надѣвамъ, че както върви, скоро българскиятъ народъ ще трѣбва наистина да свика едно велико Народно събрание, което да се занимае не само съ отдѣлнитѣ конституционни проблеми, но и съ проблемата за една по-голяма и по-мощна държава, каквато ние ще образуваме. И затова вървамъ, че впоследствие много работи, които сѣ били приети набързо на времето, ще могатъ да бѣдатъ поправени и огладени.

Обаче на днешната конституция, г-да народни представители, азъ не се страхувамъ да заявя — може да се даде едно тълкуване, което да позволява да се счита, че законопроектътъ за защита на нацията не е противоконституционенъ. И веднага ще ви кажа текста, отъ който може да се извади това тълкуване. Чл. 60 отъ конституцията казва, че сѣ политически правдини се ползватъ само гражданитѣ на българското царство, а сѣ граждански правдини спроти законитѣ се ползватъ всички живущи въ царството. Тукъ се говори за български граждани общо. Въ чл. 54 пъкъ отъ конституцията се казва, че всички родени въ България, които не сѣ приели друго поданство, сѣщо и ония, които сѣ родени другаде отъ родители български поданици, броятъ се поданици на българското царство. И веднага се пояснява въ чл. 55, че чужденцитѣ могатъ да приематъ българско поданство споредъ наредбитѣ на особенъ законъ, който ще се издаде. Конституцията делегира уреждането на въпросъ за поданството върху единъ специаленъ законъ. Това се потвърждава сѣщо така и отъ чл. 43, който казва, че българското царство се управлява точно споредъ законитѣ, които се издаватъ и обнародватъ по начина, който е показанъ въ конституцията. Кажете ми, кѣде точно конституцията се противопоставя на издаването на единъ специаленъ законъ, който засѣга, да кажемъ, достоинството на хора, принадлежащи къмъ известна народност, и ограничава приемането имъ за български поданици? Кое ни забранява, ако искаме да бѣдемъ жестоки, да отчуждемъ чисто и просто българското поданство на еврейтѣ? Тогава каква противоконституционна поведла ще имаме? Абсолютно никаква. Но ние не искаме да направимъ това, и заради това си остава този текстъ, който запазва поданството на еврейтѣ.

Г-да народни представители! По едно тълкуване най-подиръ, което можемъ да дадемъ, както се казва въ правото *praeter legem* или *de lege ferenda*, едно тълкуване ребромъ съ закона или съ огледъ на бъдещето, азъ мисля, че можемъ да намеримъ достатъчно мотиви въ нашата конституция, за да приемемъ, че законопроектътъ за защита на нацията, що се отнася до главата му за еврейството, не е противоконституционенъ и може да бѣде приетъ като напълно съобразенъ съ повелитѣ на конституцията.

Искамъ вече и трѣбва да приключа.

Г-да народни представители! Измежду орагоритѣ отъ опозицията, които се изказаха, заслужава да се спремъ на мнението на г-нъ Никола Мушановъ. Г-нъ Никола Мушановъ е напълно последователенъ на себе си и азъ, откровенно казано, уважавамъ този човѣкъ. Той е стариятъ и достоенъ представител на оная епоха, която мъчно може да разбере новото, мъчно може да разбере бъдещето. Мъчно може да схване темпото въ днешния животъ. (с. л. т.) Г-нъ Никола Мушановъ е най-яръкиятъ представител на демокрацията у насъ. Азъ мисля, че той почтено държи на това, което проповѣдва отъ години. Той така и ще си отиде. Но той поставя въпроса на погрѣшната база на малцинствата. Споредъ него, нѣмало нужда отъ защита на българската нация отъ малцинствата, защото българската нация била се сама защитила. Възраженията, които направихъ за новата дефиниция на малцинствата и схващанията по този въпросъ, важатъ и по отношение на г-нъ Мушановъ.

Г-нъ проф. Петко Стайновъ каза, че ако прокараме такъвъ законъ, вмѣсто да изпишемъ вежди, ще извадимъ очи, защото ще направимъ българския народъ рахигиченъ, защото той нѣма да има съ кого да се бори, и този естественъ подборъ — така го разбирамъ поне — който се налага на единъ народъ, когато има да се бори съ врагове, ще бѣде махнатъ отъ нашия народъ, а това ще го направи ленивъ и мързеливъ. Той нѣма да има съ кого да се бори, когато не ще има да се бори съ еврейтѣ. Така разбрахъ азъ неговата мисль, а мисля, че така я разбрахте и вие. Струва ми се, че този аргументъ не е така силно подкрепенъ и така обещаещъ, както би трѣбвало да бѣде. Българскиятъ

народът има да разрешава много проблеми и много тежки задачи. Бедният български селянин не може да се бори с огромния еврейски капитал. Това не е по силата му. Ние ще трябва да спасим изобщо цял български народ. Ако днес ние поставяме въпроса за защита на нацията, ако днес искаме да се наредим с ония народи, които ще създадат новото в Европа, които ще я реформират, като създадат един нов и добър поредък в Европа, ние ще трябва да разрешим и още много други вътрешни проблеми. Ние имаме, г-да народни представители, да разрешим у нас ред социални проблеми, които още не сме напълно разрешили. Върно е, че у нас е прокарано известно социално законодателство, но то е достатъчно да ни приближи към ония велики народи в Европа и в света, които разрешиха проблемите по радикален начин. Ние имаме да разрешим така наречения работнически въпрос. Ние сме длъжни и по него да направим нещо. Ние имаме и голъмо български капитал, към който трябва да се обърнем, след като ликвидираме с еврейския капитал. Така също ние трябва да научим работника да обича националната българска държава, както и ние трябва да обичаме него. Работникът ще трябва да свикне да обича фабриката и предприятието като негово собствено, а и фабрикантът ще трябва да гледа на работника като на свой сътрудник. Тъзи социални проблеми стоят пред нас за разрешаване наред с въпроса за защита на българската нация. Тъ зрят, тъ чакат своя майстор. Ние трябва да се приближим до онези народи, които днес ще донесат преустройство на Европа, и да участвуваме наред с тях в това преустройство.

Във всеки случай, след посещението, което вождът на България, Негово Величество Царь Борис III, направи на водача на Германия г-н Адолф Хитлер, след срещите на Дуче на Италия, на Гаудио на Испания, на водача на Унгария, след всички събития, които стават, за мене няма никакво съмнение, че българският народ вече ясно е определил своя път. Нека всички пожелаем от сърдце този път да излезе прав. Нека бъдем готови вътрешно за този път. А за да бъдем вътрешно готови, имаме да разрешим две важни проблеми, да създадем закон за защита на нацията и закон за социалната структура на българския народ, който закон може би ще дойде скоро. Когато разрешим тези въпроси, когато бъдем вътрешно национално мисли и социално справедливи, тогава ще можем да отговорим на задачите, които — както е вече ясно за нас — Европа и светът чертаят на здравето и хомогенно българско племе, което е застанало в срѣдата на Балканите и към което сѣ обърнати погледите на цяла Европа. За тежките задачи, за които нашият народ е призван, ние трябва да бъдем здрави, трябва да се проникнем от новото. Когато ние приемаме жертвата, която представлява изселването на 50-60 хиляди българи от Северна Добруджа; когато ние сме правили такива жертви за нашето освобождение, като сме проливали потоци кръв, нека днес по мирен начин наложим едно ограничение на еврейството, което и то самото ще понесе, защото това ограничение ще бъде законно. Както казах, днес дори ционистите в Германия не сѣ против ограниченията, които сѣ наложени на евреите по закон, защото посредством закона тѣ намират и законна защита и знаят, какво трябва да правят и какво не трябва да правят. Въ други държави, където няма такива ясни закони, положението е по-лошо.

Всички тези проблеми, които засѣгат нашия народ, ние трябва да бъдем достойни да ги изнесем, защото тежки сѣ задачите, които предстоят на нашето племе. Аз съм оптимист — българин. Аз винаги съм вървал в величието на своя народ. Никога няма да забравя, че всички околни народи, които бѣха по-малки от нас, станаха голѣми. Четирите милиона румѣнски станаха 20 милиона, трите милиона сѣрби станаха 15, 2 1/2-та милиона гърци станаха 7. А ние, българите, които бѣхме 4 милиона, ние ли бѣхме най-негодното племе на Балкана, за да не създадем оная държава, която ни съответствува и която трябва да имаме? Аз съм убеден в успѣха на българската държава и на българския народ. За този успѣх, обаче, г-да народни представители, на нас ни трябва здрав устои на държавата. Тѣзи здрави устои на държавата ние ще ги намерим, не като се залавяме за дребни работи и борби, но като гледаме на бъдещето с широк дух и с замах, като поемем историческа отговорност пред този народ. Мене не ме е страх, че утре народът може да ме изправи пред съд за това,

че законът може да е противоконституционен. Аз ще го гласувам, защото над конституцията и над всичко стои великата повеля на българския народ. Аз имам примѣра на великия римски народ и ще вървя по него.

Г-да! Свършвам. Богъ нека ни пази. Ние вървим по един път и трябва да го изкараме докрай. Ние сме в епохата на преустройството на Европа и на света, и ще приемем тези закони, които сѣ характерни, отличителни белези за това преустройство. Нека всички помогнат. Жребieto е хвърлено за България и връщане назад няма. (Ръкоплѣскания)

Запрън Клявков: Г-не председателю! Понеже се изказаха вече осем души, предлагам да се прекратит дебатите.

Тодоръ Поляков: По това предложение, г-не председателю, искамъ думата. Не може да се прекратяват дебатите, когато има записани, които не сѣ изказали.

Председател Никола Логофетов: Които приемат предложението на народния представител г-н Клявков за прекратяване на разискванията по законопроекта за защита на нацията, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема. (Ръкоплѣскания)

Има думата г-н министърът на вътрешните работи и народното здраве.

Министъръ Петъръ Габровски: (Отъ трибуната. Посрещнатъ с ръкоплѣскания) Уважаеми г-да народни представители! Аз изслушах с голѣмо внимание разискванията по законопроекта. Въпреки направения срещу него възражения, аз ида на тази трибуна с пълната увѣреност, че въ скоро време Народното събрание ще даде на страната един добър закон за защита на нацията (Ръкоплѣскания), защото всички българини днес отъ всичко най-много обича нацията и иска тя да бъде защитена.

Аз не си поставям за задача да защитавам проекта, защото тия, които говориха досега, му дадоха достатъчна защита, пък и идеята за един закон за защита на нацията е така узрѣла, че не се нуждае, според мене, отъ много подкрепа. Моята цел е да дамъ нѣкои обяснения и пояснения по законопроекта и да изложа предъ васъ съображенията и мотивите, които сѣ ме ръководили при неговото изработване.

Г-да народни представители! Проектът е озаглавен „Законопроект за защита на нацията“. Това не е нито случайно, нито погрѣшно. Законопроектът се внася поради нуждата отъ особени грижи за нацията. Той се отнася до нацията. Той има за цел не да преследва или да ограничава организации и лица — това сѣ само срѣдства на закона — а да защитава, да отбранява нацията. Всяка нация има свой живот и свое предопредѣление. Тя не е срѣдство за постигане национални цели. Тя е самоцел. Тя не е простъ сборъ отъ хора. Тя е надлична, тя е предпоставката, тя е и основата за лично съществуване, тя е жизнена цѣлост, която споява своите членове преди всичко съ тѣхното общо съзнание за произход и за принадлежност. Националното съзнание е основното, най-ценното за всяка нация. То е, което я пази най-добре, което гарантира и нейната чистота. Този факт, националното съзнание, е толкова силен, толкова мощен и толкова постоянен и естествен, че не може да бъде нито разрушен, нито създаденъ с закон. Той не се прави. Националното съзнание не се строи, националното съзнание е факт, който се изгражда и явява мимо волята и мимо желанията. Нацията се създават не по желанието и не по волята на когото и да било. Мимо всички усилия, историята познава загиване и създаване на нации. Важното, основното, съществено за нацията е националното съзнание.

Българската нация е една отъ най-старите нации в Европа. Тя съществува отъ 12 вѣка насам, когато повечето отъ другите нации в Европа иматъ по-късенъ произход. Това се дължи преди всичко на много здравия, на много силния, на много издрѣжливия български дух и на високото национално съзнание на българина. Надали има друга нация, която да е била поставена тъй продължително при такива тежки условия, при каквито е билъ поставенъ българският народъ цѣли пет вѣка. И пакъ българският народъ се запази напълно здравъ, напълно читавъ, напълно силен. (Ръкоплѣскания)

Ние българите имаме да се гордѣемъ съ много нѣща. Но най-много ние трябва да се гордѣемъ съ високото, съ несломимото българско национално съзнание (Ръкоплѣ-

скания). То не е създадено съ закони, г-да. То не се укрепва съ закони. То е въ кръвта на българина, то е силата на българина. При всички превратности на съдбата вече 1.200—1.300 години това национално съзнание запази българската нация. То ще я пази и днес, то ще я пази и въ вѣковете. (Ражкоплѣскания) И затова твърдението, че билъ необходимъ законъ за засилване на нацията, законъ за каляване на нацията сѣ само думи. Българската нация е по-силна, по-калена и по-здрава, отколкото може да я направи който и да е законъ.

Законопроектътъ, който разглеждаме, цели и дава друга защита на нацията. Въпросътъ е да се защити, да се отбрани нацията въ нейнитѣ възможности за проява, да се осигури не съществуването ѝ — то е гарантирано отъ кръвта, която тече въ жилитѣ на всѣки българинъ, и отъ съзнанието, отъ което е обладанъ всѣки потомъкъ на Аспаруха — а да се гарантира, да се защити възможността на българската нация за творчество и напредѣкъ, да ѝ се даде възможностъ да отговори на задачитѣ, които животътъ ѝ поставя, да отговори на своето предназначение.

Г-да народни представители! Въ миналия вѣкъ, пѣкъ и въ годинитѣ до следъ общоевропейската война, при тогавашнитѣ условия на живота въ Европа и въ свѣта, господствуваше разбирането за пълната стопанска свобода на отдѣлната личностъ и за ненамѣсата на държавата въ стопанския животъ и въ социалнитѣ отношения на гражданитѣ. Държавата, по това разбиране, бѣше само политическа организация и нейната главна задача бѣ да брани своята територия и своята независимостъ, да пази имота и живота на своитѣ граждани и да задоволява само ония тѣхни общи нужди, които не можеха да бждатъ обектъ, не можеха да бждатъ предметъ на частната инициатива. Стопанската дейностъ на гражданитѣ и борбитѣ, които тѣ водѣха помежду си, бѣха вънъ отъ целитѣ и задачитѣ на държавата. Отдѣлнитѣ граждани и неговиятъ стремежъ за печалби и за лично благополучие създаваха въ тази епоха стопанския и социалния напредѣкъ. Тѣ бѣха и регулаторъ на социалнитѣ борби. И тази стопанска свобода, и ненамѣсата на държавата, при тогавашнитѣ условия на живота, бѣше необходимо, бѣше полезно и, което е важно, бѣше достатъчно за развитието и напредѣка. Презъ тази епоха човѣчеството и отдѣлнитѣ народи регистрираха голѣми постижения, както въ материалната, така и въ духовната култура. Тази роля и това значение на отдѣлната личностъ и на дейността на отдѣлния гражданинъ, на отдѣлния индивидъ, създадохъ убеждението за върховенството на интереса на личността прѣлъ интереса на общото. Тогава свободата на личността бѣ станала фетишъ и тя можеше да бжде ограничена само отъ интереса на друга личностъ и — само като едно много голѣмо изключение — отъ интереса на общото.

Нацията въ тази епоха, макаръ и признавана, макаръ и тачена, бѣ проява само на етническата и на духовната общностъ. Привързаността на отдѣлния гражданинъ къмъ нацията бѣ само проява на героичното, бѣ само проява на патриотичното у гражданина, и той търсѣше нацията, пазиѣ я, бранѣше я, само съ огледъ на своето национално съзнание, само отъ любовта къмъ родъ и родина.

Тази любовъ къмъ родината не го ограничаваше него, гражданина, въ неговитѣ прояви, освенъ на бойното поле и на полето на честта. Интернационалитѣ прояви на отдѣлнитѣ граждани и тѣхнитѣ космополитни тенденции тогава не се смѣтаха за вредни за нацията, защото, както подчертахъ, първенствувашото, онова, което се смѣташе за важно, за съществено, бѣ отдѣлната личностъ, индивидътъ, и нейниятъ стремежъ къмъ печалба и благополучие.

Но животътъ не стои на едно мѣсто, г-да. Напредѣкътъ на човѣшкия умъ и на човѣчеството донесоха открития и постижения, които измѣниха съществено условията на живота. Достатъчно е да поменемъ само, че напредѣкътъ на техниката съкрати разстоянията до немыслими въ миналото размѣри, че въведе течното гориво, че напредѣкътъ на медицината продължи човѣшкия животъ, че населението на Европа бързо се удвои, че то се струпва въ градоветѣ и пр. и пр., за да разберемъ ония преобразования, които настѣпиха въ живота. Всичко това усложни извънредно много стопанския животъ преди всичко. Днесъ, напиримѣръ, и най-малкото българско село работи за международния пазаръ и зависи отъ него. Това измѣнение на условията на живота изостри и социалнитѣ отношения между гражданитѣ и между различнитѣ тѣхни групи и то до една степенъ да представлява опасностъ за развитието и за напредѣка. Частниятъ починъ и стремежъ на отдѣлната личностъ къмъ печалба, които по-рано движеха напредѣка и развитието, се оказаха при новитѣ

условия на живота недостатъчни. Усложнениятъ стопански животъ и усложненитѣ, изостренитѣ социални отношения не можеха да бждатъ задоволявани, не можеха да бждатъ развивани само съ личната инициатива, само съ стремежа къмъ лично благополучие. Това пролича особено много въ годинитѣ следъ голѣмата война, когато свѣтътъ трѣбваше да се възстановява и стопански, и духовно. Първоначално надеждитѣ бѣха на дейността на отдѣлния индивидъ, на неговия стремежъ за печалба, на неговия стремежъ къмъ лично благополучие, на неговата инициатива. Скоро, обаче, стана ясно, че само това, само стремежътъ на отдѣлната личностъ е недостатъченъ и че, наредъ съ усилията и почина на отдѣлния индивидъ, трѣбва да се намѣси и друга сила. И когато се попитаха кой трѣбва да бжде тази сила, всички сочеха държавата. Държавата не можеше да остане чужда на този повикъ, на тази нужда на живота и тя се намѣси. Тя излѣзе отъ своето по-раншно положение на зрителка, на свидетелка на стопанскитѣ усилия на гражданина и на неговитѣ социални борби и несгоди. Тя се вмѣси въ тѣзи борби и въ този животъ и нейната роля въ стопанския животъ и въ социалнитѣ отношения стана огромна. Тя, държавата, отъ политическа организация, каквато бѣ въ миналото, стана вече и стопанска, и културна, и социална организация на своитѣ граждани. Така се дойде до положението, че стопанскиятъ напредѣкъ днесъ зависи не само отъ усилията на отдѣлния индивидъ, както бѣше въ миналото, но и отъ усилията и отъ дейността на държавата. Държавата е, която днесъ урежда социалнитѣ конфликти, тя е, която се е нагърбила и носи на плещитѣ си най-голѣмия на нашето време въпросъ — социалния въпросъ. Този фактъ, че държавата вече се вмѣсва въ стопанскитѣ и социални отношения на гражданитѣ въ епохата, въ която живѣемъ, е най-голѣмиятъ, най-крупниятъ фактъ. Той е, който дава отпечатѣка на много и много други прояви, той е, който има много и много последици въ всички области на живота. Този фактъ — намѣсата на държавата и въ други области на живота — е ядката, е същественото на онова, което ние наричаме „новото“ въ наше време.

Фактътъ, че не само отдѣлната личностъ е, която твори напредѣка, че безъ намѣсата на общото, на държавата не може да се постигнатъ резултати, създаде и убеждението, че общиятъ интересъ е и трѣбва да бжде преди и надъ личния интересъ; че общиятъ интересъ е важно, че той е същественото, че той е първенствувашото, че само въ общия интересъ може да има развитие, може да има напредѣкъ и благополучие. Но кое е това общо? Отговорътъ отъ всички страни е само единъ: това е нацията, това е тази жизнена общностъ, въ която човѣкъ се е родилъ и съ която е неразривно свързанъ и съ произходъ, и съ езикъ, и съ съзнание. И тази общностъ вече не е само една етническа и духовна общностъ. Нацията днесъ, поради новитѣ условия на живота, стана и стопанска, и социална, и културна общностъ на всички ония, които ѝ принадлежатъ.

Това наложи на нацията нови задачи и разшири нейната роля. Това измѣни и отношенията на гражданина къмъ нея. Това отношение вече не е само избликъ на патриотична афектация или само проява на национално съзнание. Тѣ — патриотичното чувство и националното съзнание — при новото положение и при новата роля на нацията се засилиха, но наредъ съ тѣхъ се създаде и отношението къмъ нацията, като къмъ нѣщо крайно необходимо за постояния, ежедневния животъ на гражданина, за неговитѣ стопански и социални прояви; създаде се отношението къмъ нѣщо, на което гражданинътъ непрестанно е подчиненъ, съ което непрестанно е свързанъ, на което непрестанно трѣбва да служи. И както въ миналото гражданинътъ съ пушка въ ръка бранѣше по бойнитѣ полета честта, независимостта и свободата на нацията, къмъ която принадлежи, и правѣше това като нѣщо естествено, като нѣщо необходимо, и никой не можеше да му възрази защо го прави, така и въ наше време, поради новата роля и новото значение на нацията въ държавата, тя трѣбва да бжде бранена отъ всичко онова, което може да я отклони да бжде жизнена общностъ и на стопанския, и на социалния, и на културния интересъ на своитѣ членове, да я брани отъ всичко, което може да я задържи на старитѣ ѝ позиции, което може да попрѣчи на нейнитѣ прояви. И никой днесъ вече не може да възрази противъ тая отбрана — особено днесъ, когато въ Европа и въ свѣта се изгражда единъ новъ редъ, когато се води една колосална борба, когато свѣтътъ се тресе, когато ние като нация сме длъжни да запазимъ своята национална самобитностъ и националния си интересъ, когато трѣбва да се стремимъ да получимъ онова мѣсто въ този новъ редъ, което ни се следва и което ни подобава.

Интересът към нацията и на нацията днес е тъй голъм, тъй важен, че ако ние и вие, ръководителите на народа, не го защитим, то той, народът, масата, със своя здрав инстинкт за самосъхранение, със този инстинкт, който го ръководи 12 века, със своето национално чувство, което никога не го лъже, ще посегне сам да защити своята нация, ще тръгне по пътя на пръката борба срещу всичко, което може да руши нацията или което може да ѝ пречи. Не чуваме ли, не виждаме ли повика за защита на нацията? Не сме ли длъжни ние да се отзовем на този повик?

Г-да народни представители! Днес, когато държавата слага ръка на всичко и дава своята помощ, ръководство и своя отпечатък на всичко, когато развитието и напредъкът зависят от това, дали общият интерес ще бъде над частния, когато нацията не се проявява само като духовна и етническа общност, но когато нейният социален и стопански облик и когато, най-после, индивидът твори и кове своето благополучие не само със собствената си дейност и с собствените си сили и инициатива, а въ името на нацията, за нацията и опрѣн на нацията, държавата днес нѣма ли дълг да даде на нацията защита от всичко, което прѣко или косвено, волно или неволно, постоянно или временно може да увреди възможността за нейните прояви, за нейния напредък? Държавата днес не е ли длъжна да отбранява нацията от всичко, което може да бъде нейн вътрешен враг? Законът, който ви се предлага, цели именно тази защита, именно тази отбрана на нацията. Проектът смѣта, че тайните и международни организации, чѣ лицата от еврейски произход и чѣ съмнителните и противонационални прояви могат да отнемат възможността на нацията ни да изпълни своите стопански, социални и политически задачи и предвижда мѣрки, за да имѣ осигури тази възможност.

Това сѣ целите на закона, г-да народни представители. Както виждате, тѣ сѣ въ това отношение напълно съгласни съ мотивите, които го придружават. Законът има за целъ да защити, да предпази нацията. Неговата задача е да предотврати опасностите, да създаде една превенция. Той има своето оправдание, следователно, независимо от това дали въ България има или нѣма тайни и международни организации, дали има или нѣма евреи, дали има или нѣма противонационална дейност. Законът цели да предотврати тѣзи опасности и той трѣба да бъде създаденъ, даже ако въ България нѣма нито една тайна организация, даже ако въ България нѣма нито единъ еврейнъ, даже ако въ България нѣма нито единъ пораженецъ. Защото, г-да народни представители, законът се прави не за миналото, законът се прави за бъдещето.

Това е, г-да народни представители, идеята основа, на която е изграденъ проектът на закона за защита на нацията. Вие виждате, че тукъ не се касае за расизъмъ, че тукъ не се касае за чиста или нечиста раса, за религиозенъ фанатизъмъ или за нѣкакво национално високомерие. Нѣкои се опитват да ни внушатъ това, но тѣ грѣшатъ. И безъ законъ произходътъ на българите е чистъ и изравненъ. Направи се алузия за тайната на Ева. Г-да народни представители! Българинътъ има вѣра въ своята майка (Ръкоплѣскания). Българската Ева нѣма тайна. (Ръкоплѣскания). У насъ нѣма заслѣпление или фанатизъмъ. У насъ българите, най-малко има високомерие. Нашето гостоприемство е прочуто, то е пословично. Въпросътъ е другъ. Въпросътъ не е за раса, въпросътъ е да се върви съ духа на времето, въпросътъ е да се отговори на нуждите които сѣ породили вследствие измѣнителитѣ се условия на живота.

Така поставена задачата, за нейното правилно, практическо разрешение изпъкват два въпроса: първо, дали тайните и международни организации, лицата от еврейски произход и съмнителната и противонационална дейност, съ които законът се занимава, действително сѣ или представляватъ опасностъ за държавата и, второ, дали мѣрките, които се предвиждатъ въ проекта, за да се предотврати тая опасностъ, сѣ подходящи и достатъчно ефикасни.

Азъ ще разгледамъ тия въпроси поотдѣлно за всѣки отъ случаите.

На първо мѣсто, тайните и международни организации, съ които се занимава дѣлъ I отъ закона. Всѣка организация, каквато и да бъде тя, поради факта, че има поставени цели, че обвързва членовете си съ задължения и че ги кара да действуватъ въ една опредѣлена посока, неминуемо или ползува, или вреди държавата и нацията. Затова едно отъ основните начала на новото време и на съвременното управление е: държавата да включи въ

себе си организацията, да ги контролира и даже да ги напращава. И ние виждаме този прѣкъ и постояненъ контролъ отъ страна на държавата, установенъ въ всички страни. Такъвъ контролъ е установенъ и у насъ съ закона за държавния надзоръ върху дружествата и сдруженията.

Съ огледъ необходимостта отъ този контролъ, отъ този надзоръ отъ страна на държавата, обаче, тайните и международни организации заематъ едно особено положение. Тѣ не се поддаватъ нито на контролъ, нито на ръководство отъ страна на държавата. Тайните организации не се поддаватъ на контролъ или на ръководство, защото, поради тѣхния скритъ характеръ, държавата не може да ги следи, не може да узнае и прецени тѣхната дейностъ, за да я контролира, напращава, или, ако е необходимо, да я забрани. Международните пъкъ организации, — защото зависятъ отъ чужбина и никога не може да се знае въ каква посока тѣ ще бъдатъ тласнати и какви послѣдци може да има тѣхната дейностъ. Тѣзи организации, следователно, представляватъ или могатъ да представляватъ една опасностъ за нацията по простата причина, по простия фактъ, че не могатъ да бъдатъ контролирани, не могатъ да бъдатъ надзирани отъ държавата. Тѣ съ своята дейностъ могатъ да станатъ оръжие на чужди интереси, могатъ да тръгнатъ по погрѣшни пътища, могатъ да попрѣчатъ на нацията да развива своите възможности и прояви, могатъ да отклонятъ добри българи отъ непростанната имъ служба на нацията, могатъ да бъдатъ вредни за стопанската, за социалната и за другите прояви на нацията. Въ времената пъкъ, въ които живѣемъ, това добива една особена, една изключителна важностъ. Тайните и международни организации днес сѣ обикновено съ интернационаленъ характеръ и тѣхната дейностъ, даже и несъзнателно, може да повлияе на утрешната сѣдба на държавата. Тайните и международни организации, при тъй голѣмите политически и международни напрежения и борби, въ които живѣемъ, лесно могатъ да станатъ, мимо държавата, вънъ отъ нея, сторонници на групировки, на прояви, и да създадатъ вътрешно раздробление и вътрешни борби. За да се предотврати именно тази опасностъ, проектътъ на закона забранява тия организации, разтуря съществуващите и предвижда правила за тѣхното ликвидиране. По другъ начинъ, г-да, не може да се постигне. Нуждата налага пълно, радикално действие. И законътъ го дава.

Възражава се, че и сега действащиятъ законъ за надзоръ върху дружествата и сдруженията давалъ тая възможностъ; възражава се, че изпълнителната властъ, съгласно този законъ, може да не позволи образуването на такива организации. Това не е достатъчно, г-да. Случаятъ съ тайните и международни организации, както казахъ, поради тѣхния скритъ характеръ, или поради тѣхното външно въздействие, е толкова важенъ, че не може да се остави само на закона за надзоръ върху дружествата. Необходимо сѣ специални, необходими сѣ изключителни мѣрки. И проектътъ ги предвижда.

По въ постановленията на този законъ и на дѣлъ първи подпадатъ, наредъ съ другите тайни, скрити организации — доколкото има такива въ страната — и масонските ложи, и всички други тѣмъ подобни организации. Законътъ ликвидира съ тѣхъ окончателно и безвъзвратно.

Въ дѣлъ втори на проекта се предвиждатъ мѣрки за лицата отъ еврейски произходъ. Представляватъ ли опасностъ за нацията лицата отъ еврейски произходъ? Биха ли могли тѣ да я отклонятъ отъ задачата, която има, и да ѝ отнематъ възможността за проява? Споръ, г-да народни представители, по този въпросъ е съществувалъ въ миналото. Днесъ той е изчерпанъ. Еврейтъ, като нация и като народъ, иматъ много и голѣми особености, които ги различаватъ съществено отъ другите народи. Обединени помежду си по произходъ, по историческо минало и по религия, тѣ отъ вѣкове живѣятъ разпрѣснати по цѣлия свѣтъ, и то отдѣлни, непретопени отъ други народности. Тѣхната религия не е едно обикновено вѣроизповѣдание, а е много тѣсно свързана съ еврейския народъ. Тя е религия само на еврейството, и изповѣданието ѝ значи фактическа принадлежностъ къмъ еврейския народъ, къмъ еврейската нация. Тя, религията имъ, създава не само религиозенъ, но създава и единъ националенъ фанатизъмъ, едно обособяване. Обособени така и неподдаващи се на каквото и да е денационализиране, и поради факта, че тѣ не намиратъ въ всѣка страна онова, което другиятъ гражданинъ на страната намира, че тѣ навсѣкжде иматъ свои сънародници, че тѣ не считатъ своята сѣдба и своето бъдеще, сѣдбата на своето семейство свързана съ нацията, всрѣдъ която живѣятъ, по този начинъ, по който другите считатъ свързана своята сѣдба, тѣ сѣ поставени сами въ едно особено положение. Ако единъ народъ мине подъ

чужда власт, еврейният, който е живял между този народ, скоро ще се помирят с новото положение и ще се почувствуват така, както и по-рано, или пък ще напустат страната, в която дотогава е живял, и ще отидат другаде. Навсякъде той ще намери сънародници, ще намери еднородство, ще намери сродници, които ще го улеснят да се пригоди, да навикне при новите условия. Ако е бил румънски еврей, той лесно става български или друг еврей. Нямайки своя държава и чувствувайки се навсякъде добре, еврейният не може да се отърси от интернационализма и от космополитизма. Той не може никога да се примири с положението, че неговата съдба е свързана или трябва да бъде свързана с съдбата само на една нация. Той не може да постави, поради тази причина, общото благо над своето личен благо, защото той не зависи от общото благо, защото той не зависи от нацията. Либерализмът, като стопанска и като политическа система, е национално втрухо на еврейна. Той и при най-големи лични усилия не може да се отдели от него. Това е неговата национална черта, която е по-силна от самия него. Еврейният при това има култ към парата, какъвто никой друг няма. Той си служи с нея много умело и има способност за търговия, която е ненадмината.

Всичко това, г-да, поставя лицата от еврейски произход въ особено положение въ сравнение с всички други лица от различните нации и ги прави въ нашето, въ днешно време, въ епохата, въ която живеем, опасни за прохвата на нацията и за нейната възможност да бъде тя основа на стопанския, на културния, на политическия живот.

Всичко това пречи на нацията да бъде надъ всичко. И ако въ миналото можеше да се каже, че сь своите интернационални връзки, сь своя космополитизъм, сь своите търговски способности и сь другите си качества еврейт сь могли да бъдат полезни било за търговията, било за нещо друго на една страна, или че при тогавашните условия е могло да мине безъ ть да бъдат ограничавани, днесъ при това голямо значение на нацията за живота, при тия разширени прояви на нацията, при туй измънено положение, положението на лицата от еврейски произход се измъня. Днесъ и за въ бъдеще лицата от еврейски произход, въ името на нацията, за нацията, трябва да бъдат поставени подъ другъ режимъ, трябва да бъдат ограничени. Трябва да се пресъече всъка възможност, щото тьхните особени, специфични национални качества да бъдат вредни или да пръчатъ на нацията. Особено въ времената, въ които се намираме, тази опасност, която могат да представляватъ лицата от еврейски произход, е очевидна. Въ борбитъ, които се водятъ днесъ въ свѣта, еврейството като еврейство, като нация, е заинтересувана страна. То има свои интереси, то е частъ отъ международното еврейство и то не би могло да постави българските интереси надъ еврейските. (Ръкоплъскания) Въ този споръ, въ тази борба, при това напрежение то ще действа най-малкото да увлече страната ни тамъ, където сь неговитъ интереси. Неговото влияние въ този случай и по този въпросъ винаги ще бъде лишено отъ обективностъ, то ще бъде едностранчиво. Такова ще бъде и неговото убеждение. А щомъ то е лишено отъ обективностъ, щомъ то е едностранчиво, то е опасно, то е и вредно.

Това сь, г-да народни представители, съображенията, поради които проектътъ предвижда ограничения за лицата отъ еврейски произходъ.

По отношение на тия ограничения се правятъ две възражения. Първото — че у насъ еврейтъ били много малко, че били безъ значение, че били чужди на политическия и културния животъ и пр. Азъ имамъ вече възможностъ да подчертая, че целитъ въ проекта сь главно предпазване, отстраняване на опасности, и че нито единъ еврейинъ да няма въ България, то пакъ законътъ има своя смисълъ и трябва да се създаде. Щомъ опасността е възможна, мъркитъ трябва да се взематъ.

Но въ случая, г-да, това възражение, което се прави, не се оправдава фактически. Не е истина, че лицата отъ еврейски произходъ у насъ сь безъ значение. Тия, които говориха по въпроса и които смѣтатъ, че еврейството у насъ има значение, дадоха достатъчно съображения и данни за това. Азъ ще се задоволя да припомня, че само отъ освободението ни до днесъ броятъ на еврейтъ у насъ е порастналъ два пъти повече, отколкото броятъ на българитъ, че ть сь концентрирани почти изключително въ градовете, и то въ голѣмитъ градове — тамъ, където е съсредоточено ръководството на нацията и където възможността за влияние е много по-голяма; че ть държатъ въ ръцетъ си 56% отъ индустрията, 55% отъ вносната търговия, 35% отъ износа; че тьхните капитали сь 1.628 л.

на глава, а българските капитали сь петъ пъти по-малко — само 318 л. на глава; че годишниятъ доходъ на еврейтъ въ България е 26 пъти по-голямъ отъ тоя на българина; че ть сь ангажирани преимушествено въ индустрията и търговията и че постоянно измѣстватъ българитъ отъ тия стопански области.

При това положение тьхната дейностъ и възможността ть да стѣсняватъ стопанския просторъ на българитъ, сь несъмнени. Азъ мисля, че достатъчно би било да се посочи само това, че въ центъра на София отъ 399 магазина 240 сь еврейски, а само 159 български; че стремѣтъ на еврейството да въздействува и въ културнитъ прояви у насъ е несъмненъ, и че най-после еврейтъ умѣятъ така да създаватъ атмосфера, така да създаватъ влияние, да увличатъ и да повличатъ, че много лесно биха могли да наложатъ известни свои разбирания.

Г-да! Дейността на лицата отъ еврейски произходъ въ България е безспорна. Опасностъ отъ тази дейностъ има, и мърки въ това отношение сь повече отъ необходимими.

Прави се друго, второ възражение — именно, че между лицата отъ еврейски произходъ въ България има добри, почтени хора, хора сь заслуги, че ть сь участвували въ войнитъ и т. н. Несъмнено е, г-да народни представители. Може да има, и има, и азъ зная това — има добри и почтени хора евреи. Може би това е много вѣроятно. Това е може би сигурно, болшинството отъ тьх да сь такива. Следва ли отъ това, обаче, че заради добрината и почтеността на частъ отъ еврейството трябва да оставимъ нацията си на опасността, която ть, поради изключителното си положение и поради националнитъ си особености и смисленостъ, представляватъ? Можемъ ли ние поради туй, че има добри и почтени евреи, да оставимъ нацията си безъ защита? Ако нѣкои лица отъ еврейски произходъ имагъ заслуги къмъ нацията или къмъ държавата, това е въпросъ на отплащане, това е въпросъ на зачитане, това е въпросъ на по-голямо внимание къмъ такива лица, и то ще трябва да се даде. Не трябва, обаче, по този въпросъ да вмѣваме личнитъ си отношения. Ть сь нещо друго. Въпросътъ не е за лични отношения. Въпросътъ е много по-голямъ. Той засѣга нацията и трябва да бъде разгледанъ само сь огледъ интереситъ на нацията.

Възражава се, че законътъ билъ противоконституционенъ. Г-да народни представители! Това е старата, добре позната на българския Парламентъ дилемия. (Ръкоплъскания) Винаги, когато противникътъ на единъ законъ сь искали да го съборятъ, сь го изкарвали противоконституционенъ. Защо е противоконституционенъ законътъ? Защото иска да брани нацията ли? Защото пази стопанската и социалната цѣлостъ на българитъ ли? Предъ българските закони всички граждани сь равни. Ть ще бъдатъ равни и за въ бъдеще, при наличността на този законъ. Нищо, обаче, въ конституцията не забранява за опедѣлени случаи да има специални закони. Конституцията забранява съсловия. Законътъ не създава съсловия. Законътъ брани нацията. Азъ смѣтамъ, че българскиятъ Парламентъ, както въ много случаи въ миналото, и сега няма да се поддаде на тая стара обикновена дилемия. (Ръкоплъскания)

Възражава се, че законътъ щѣлъ да вмързеливи българския народъ. Г-да народни представители! Въ същото време се иска работа за българския народъ. Е добре! Законътъ цели да открие стопанския просторъ на българския народъ. Откривайки му стопанския просторъ, ние даваме възможностъ на българина, общопризнатъ като трудолюбивъ, не да се вмързеливи, а да развива своята стопанска мощъ, да върви напредъ. (Ръкоплъскания)

Направенитъ възражения, г-да народни представители, не трябва да ни смущаватъ. Ние сме предъ едно голямо бѣло. То трябва да бъде изградено. То не трябва да бъде оставено на улицата, на безотговорността. То трябва да бъде уредено, то трябва да бъде регламентирано сь законъ. Мъркитъ, които законътъ предвижда, засѣгатъ общо положението на лицата отъ еврейски произходъ въ държавата и тьхните отношения къмъ българитъ, засѣгатъ тьхното мѣстожителство, тьхната професионална и стопанска дейностъ и възможноститъ имъ да влияятъ на културния животъ. Отъ особено значение сь мъркитъ относно стопанската дейностъ, и то поради това, че сь важни и поради начина, по който сь предвидени въ закона. Сь чл. 22 отъ закона се дава право на Министерския съветъ въ всѣко време само сь свои постановления да ограничава частично или напълно отъ участие еврейтъ въ стопанството или въ различнитъ негови клонове и да взема мърки за установяване и контролиране на тьхното имотно състояние. Възприема се системата на баланкетния текстъ, дава се възможностъ за по-широко и по-свободно действие, като въ закона не се изброяватъ изчерпателно мъркитъ, които ще трябва да се взематъ. Това не е случайна, г-да народни представители, нито пъкъ е

слабост на закона. Напротив, то е направено съ оглед необходимостта от специални по-живи и по-гъвкави мърки относно стопанството. Стопанството е нѣщо много широко. То е много и постоянно промѣнливо и неговитѣ про-и не могат да се предвидятъ въ даденъ моментъ, или ако се предвидятъ, то ще бѣде само временно, за момента. Ако се взематъ мѣрки при дадени предвиждания, много е възможно на другия денъ още тѣ да се окажатъ недостатъчни, неефекасни. Това се отнася особено до установяването и контролата на имотното състояние на еврейтѣ. То е толкова подвижно, че само мѣрки, които могат да се взематъ бърже и съ гъвкавостъ, могат да бѣдатъ ефикасни. Именно, за да не се допустнатъ опущения и да се даде възможностъ, мѣрките относно стопанскитѣ прояви на лицата отъ еврейски произходъ да бѣдатъ навремени и ефикасни, тѣ не се изброяватъ изчерпателно въ законопроекта, а се предоставя на Министерския съветъ да действува споредъ случая и възможноститѣ.

Въпросътъ въ края на краищата е въпросъ на целесъобразностъ. Проектътъ ще отиде въ комисията и тамъ ще може да бѣде подробно прецененъ и въ това отношение. Законопроектътъ предвижда и мѣрки противъ ония, които, въпреки постановленията на закона, биха се опитали да заобиколятъ, или да съдействуватъ на заобикалянето на закона. По общо признание, това е необходимо и полезно.

Третиятъ дѣлъ на проекта, г-да народни представители, предвижда мѣрки относно противонационалнитѣ и съмнителни прояви. Тѣ бѣдять по-малкъ интересъ, но тѣ сѣ сѣщо много важни. Проектътъ предвижда, щото всѣка проява, която уврежда достоинството на нацията и държавата, и то подъ каквато и да е форма, която може да бѣде противонационална, или противодържавна, да бѣде изкоренена; всѣка проява, която може да бѣде съмнителна съ огледъ интереситѣ на нацията, да бѣде поставена подъ контрола на държавата; най-после всѣка проява, която може да бѣде използвана като прикритие, като параванъ за дейностъ, която е опасна или вредна за нацията, да бѣде подъ надзора на държавата. Проектътъ предвижда мѣрки за всичко това и иска съ една строгостъ и съ единъ действителенъ контролъ да прѣстѣе пътя на всѣко — явно или тайно, волно или неволно — отстъпление отъ националнитѣ интереси и да отстрани възможността на отдѣлни прояви да прѣчатъ на нацията, да прѣчатъ на нейното развитие и на нейния напредѣкъ.

Г-да народни представители! Това е материята, която разработва представениятъ ви законопроектъ за защита на нацията. Може би той не е пълненъ, може би той се нуждае отъ поправки. Това не значи нищо. Това е въпросъ на по-големи или по-малки подробности. Системата и начинътъ на законодателствуване, които имаме у насъ, ни даватъ всичката възможностъ, чрезъ вашата опитностъ и чрезъ вашата мъдростъ на народни избраници и на законодатели, да ги поправимъ. Въ този моментъ е важна основната идея: да се прибѣгне къмъ защита на нацията съ законъ; да се отговори на една нужда, налагаща се отъ живота; да се даде възможностъ на нацията на твори и да действуватъ; да ѝ се осигури спокойствието, да се очисти пътятъ ѝ отъ чѣрки тръни; да се върви съ духа на времето; да се действува по новъ начинъ, по-пригоденъ и по-полезенъ.

Г-да народни представители! Азъ внасямъ този законопроектъ и ви моля да го гласувате, проникнатъ именно отъ тѣзи мисли и тѣзи идеи и дълбоко убеденъ, че съ него запълваме една празнота, че правимъ една полезна стѣпка. Това не е само мое становище. Това е становище на цѣлото правителство. То е, смѣтамъ азъ, становище и на голѣмата частъ отъ васъ. То е убеждението и на българския народъ. Хилядитѣ телеграми, писма и поздравления отъ всички краища на страната сведочатъ за това. А вие, които сте отъ недрата на тоя народъ, които сте постоянно при него и съ него, които познавате неговитѣ болки и страдания, най-добре знаете колко народътъ ни обича своята нация, колко иска да я брани отъ всичко, което може да я засегне, какви жертви той е готовъ да даде за нея и, което е много важно, какъвъ страхъ има народътъ отъ тайнитѣ и международнитѣ организации, отъ еврейтѣ, и каква омраза има къмъ всѣка противонационална дейностъ.

Имаше гласове между народа и противъ законопроекта, г-да — не зная доколко сѣ били искрени — но тѣ останаха изолирани. Голѣмитѣ организации на българския народъ, които го обединяватъ въ името на голѣмитѣ национални интереси, сѣ решително за законопроекта. Ще спомена само за Федерацията на българското запасно войнство — запасни офицери, подофицери и бойци, общо надъ 100.000 души. Тѣ сѣ решително за законопроекта; тѣ го поддържатъ открито и твърдо. Българскитѣ студентски сѣюзъ,

тѣзи, които за въ бѣдеще ще има да носятъ на плещитѣ сѣ задачитѣ на нацията, сѣщо сѣ за законопроекта. А българскитѣ търговци — не чуваме ли тѣхния стонъ за помощъ? Вие сте чели тѣхния позивъ. Не е ли той единъ повикъ за защита стопанската мощъ на нацията, стопанския просторъ на българитѣ? Всички отъ организациитѣ, които се занимава съ законопроекта, виждатъ въ него една необходимостъ за доброто и бѣдещето на нацията ни и го поддържатъ. Тѣзи, които сѣ противъ законопроекта, действуватъ, по мое разбиране, по чувство, по настроения. И както за хората не се съди по клюкитѣ и по интригитѣ, които се разпространяватъ за тѣхъ, а по тѣхнитѣ дѣла, така и за конитѣ се преценяватъ не съ огледъ на чувствата и на настроенията на тогава и оногава, а съ огледъ на тѣхната роль и на тѣхното значение за живота. А значението на този законопроектъ, г-да, е несъмнено.

Г-да народни представители! Гласувайте законопроекта. Съ това вие ще отговорите на една повеля на времето; съ това вие ще зачетете волята на народа; съ това вие ще задоволите една нужда на живота; съ това вие ще допринесете за напредѣка на България. (Бурни и продължителни ржкоплѣскания. Г-нъ министъръ Габровски отива на мѣстото си и оттамъ съ поклони благодари на г-да народнитѣ представители).

Председателъ Никола Логофетовъ: Г-да народни представители! Има постѣпило до председателството писмено искане отъ 11 народни представители — Тодоръ Поляковъ, Петъръ Митевъ, Тотю Новаковъ, д-ръ Георгиевъ, д-ръ Любенъ Дюгмеджиевъ, д-ръ Никола Сакаровъ, Аврамъ Гачевъ, Атанасъ Къдревъ и още трима, на които подписитѣ не мога да прочета, които на основание членове 55 и 56 отъ правилника искатъ да стане поименно гласуване на законопроекта, съ мотивъ, че народното представителство било раздѣлено по него. (Възражения) Моля ви се, имайте търпение.

Ще подложатъ на гласуване това искане. Които г-да народни представители приематъ предложението на господата, имената на които прочетохъ, за поименно гласуване на законопроекта, моля, да вдигнатъ ржка. Малцинство, Събранието не приема.

Славейко Василевъ: Само петъ души гласуватъ.

Председателъ Никола Логофетовъ: Ще гласувамъ законопроекта. Които г-да народни представители приематъ на първо четене законопроекта за защита на нацията, моля, да вдигнатъ ржка. Мнозинство, Събранието приема. (Продължителни ржкоплѣскания)

Г-да народни представители! Много ви моля да имате търпение още 15 минути, за да минемъ къмъ втора точка отъ дневния редъ: докладъ на прошетарната комисия, тѣй като прѣко сѣ засегнати интереситѣ на нѣкои малоимотни, кѣшитѣ на които сѣ продадени. Ще минемъ тоя докладъ за 15-20 минути и съ това ще приключимъ.

Минаваме къмъ точка втора отъ дневния редъ:

Одобрение предложението за одобрение решенията на прошетарната комисия, взети въ заседанието ѝ на 7 ноемврий 1940 г., протоколъ № 8.

Има думата г-нъ докладчикътъ.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„РЕШЕНИЕ

за одобрение решенията на прошетарната комисия, взети въ заседанието ѝ на 7 ноемврий 1940 г., протоколъ № 8.

Одобряватъ се означенитѣ по-долу решения на прошетарната комисия при XXV-то обикновено Народно събрание, II редовна сесия, взети въ заседанието ѝ на 7 ноемврий 1940 г., а именно:

1. Пена Стоянова Овчарова, гара Скобелево, Борисовградско, рх. № 1882/1938 г.

Опрошава ѝ се сумата 12.000 л. данѣкъ върху имоти, придобити по безвъзмезденъ начинъ, дължимъ къмъ Борисовградското данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 1, моля, да вдигнатъ ржка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„2. Ана Георгиева Василева Арнаудова, отъ гр. София, вх. № 2424/1938 г.

Опрошава ѝ се сумата 2.080 л. данѣкъ, дължимъ къмъ Софийското градско данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 2, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„3. Георги З. Фурнаджиевъ, отъ гр. София, вх. № 2498/1938 г.

Опрошава му се сумата 8.826 л. данѣкъ-занятие, дължимъ къмъ Софийското градско данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 3, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„4. Георги Ивановъ Желѣзковъ, отъ гр. Варна, вх. № 11133/1938 г.

Опрошава му се сумата 18.760 л., воененъ данѣкъ и лихви за закъснение, дължима къмъ Провадийското данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 4, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„5. Кирилъ Николовъ Ламбревъ, отъ гр. Пловдивъ, живущъ въ гр. София, вх. № 11841/1938 г.

Опрошава му се сумата 9.650 л., воененъ данѣкъ и глоба за закъснение, дължима къмъ Пловдивското данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 5, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„6. Траянъ Костовъ Бѣлогушевъ, стъ гр. София, вх. № 12190/1938 г.

Опрошава му се сумата 3.406 л. воененъ данѣкъ, дължимъ къмъ Софийското градско данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 6, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„7. Краля Константинова Аврамова, отъ гр. София, вх. № 386/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 6.849 л. данѣкъ-занятие, дължимъ къмъ Софийското градско данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 7, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„8. Кръстю Митевъ Тоневъ, отъ с. Горна-Липница, Великотърновско, вх. № 2389/1939 г.

Опрошава му се сумата 14.000 л. воененъ данѣкъ, заедно съ лихвитъ за закъснение къмъ нея, дължима къмъ Великотърновското данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 8, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„9. Стана Ангелова Петрова, отъ гр. София, вх. № 2598/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 3.226 л., данѣкъ, дължимъ къмъ Софийското градско данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 9, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„10. Гина Рангелова, отъ с. Бѣла-Рада, Видинско, вх. № 2721/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 616 л., дължимъ данѣкъ къмъ Видинското данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 10, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„11. Иванъ Цанковъ Боровски, отъ с. Лѣтница, Ловешко, вх. № 3283/1939 г.

Опрошава му се сумата 900 л. воененъ данѣкъ, дължимъ къмъ Ловешкото данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 11, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„12. Цеко Стояновъ Вълчовъ, отъ с. Киряево, Кулско, вх. № 4084/1939 г.

Опрошава му се сумата 1.600 л. воененъ данѣкъ, дължимъ къмъ Кулското данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 12, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„13. Таибъ Рамадановъ, отъ гр. София, вх. № 6984/1939 г.

Опрошава му се сумата 1.990 л. данѣци, дължими къмъ Софийското градско данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 13, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„14. Милю и Христо Каралиеви, жители на гр. Плъвенец, вх. № 6987/1939 г.

Опрошава имъ се сумата 10.000 л. данѣци и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ по партида № 753—III, дължими къмъ Плъвненското областно данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 14, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„15. Младенъ Стефановъ, отъ с. Три-кладенци, Врачанско, вх. № 6989/1939 г.

Опрошава му се сумата 10.000 л. слѣти данѣци съ върхнинитъ и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Врачанското областно данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 15, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„16. Братя Т. Коклушеви и Стоянъ Чепински, отъ гр. Пещера, вх. № 6992/1939 г.

Опрошава имъ се сумата 30.000 л. слѣти данѣци, съ върхнинитъ и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Пещерското данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 16, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„17. Калоянъ Стамовъ, отъ гр. Созополъ, вх. № 6993/1939 г.

Опрошава му се сумата 35.000 л. слѣти данѣци, съ върхнинитъ и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Бургаското областно данѣчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 17, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„18. Иванъ Христовъ Цаневъ, отъ гр. Плъвенец, вх. № 7021/1939 г.

Опрошава му се сумата 6.000 л. слѣти данѣци, съ върхнинитъ и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Плъвненското областно данѣчно управление по партида № 2837—III“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 18, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„19. Костадинъ Тоневъ Велевъ, отъ гр. Радомиръ, вх. № 7082/1939 г.

Опрошава му се сумата 6.490 л. слѣти данѣци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ гр. Перникъ (Софийското областно данѣчно управление)“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 19, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„20. Петъръ и Гюра Йозови Каликинови, отъ с. Асеново, Никополско, вх. № 7084/1939 г.

Опрошава имъ се сумата: 1.504 л. акцизъ, 190 л. общински налогъ и 100 л. такса за колелета, или всичко 1.794 л., съ лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Никополското данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 20, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„21. Цено Петровъ Петковъ, отъ гр. Враца, вх. № 7089, отъ 1939 г.

Опрошава му се сумата 10.000 л. слѣти данѣци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Врачанското областно данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 21, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„22. Коста Лукановъ Яневъ, отъ гр. Плѣвень, вх. № 7091, отъ 1939 г.

Опрошава му се сумата 4.000 л. данѣци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Плѣвенското областно данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 22, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„23. Истатко Митровъ Витковъ, отъ с. Бракъовци, Годечко, вх. № 7092/1939 г.

Опрошава му се сумата 548 л. воененъ данѣкъ и лихвитѣ за закъснение върху него, дължимъ къмъ Годечкото данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 23, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„24. Никола Т. Николовъ, отъ с. Мухово, Ихтиманска околия, вх. № 7093/1939 г.

Опрошава му се сумата 879 л., слѣтъ акцизъ, и сумата 3.950 л., водно право, или всичко 4.829 л., дължима отъ покойния му баща Танчо Николовъ къмъ Ихтиманското данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 24, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„25. Амдия Алиовъ Мечкарски, отъ с. Бабякъ, Разложко, вх. № 7094/1939 г.

Опрошава му се сумата 636 л. воененъ данѣкъ, съ лихвитѣ за закъснение върху него, дължими къмъ Разложкото данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 25, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„26. Никола Христовъ, контролоръ при Бургаската митница, вх. № 7103/1939 г.

Опрошава му се сумата 1.404 л., дължима по постановление № 17793, отъ 5 октомврий 1937 г., на Столичната митница“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 26, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„27. Рашелъ Йосифъ Бенароя, по мъжъ Алфредъ Джераси, отъ гр. София, вх. № 7184/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 9.780 л., дължима по постановление № 363/1929 г. къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 27, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„28. Аспасия Мишо Шкартова, за себе си и като на-стойница на малолѣтнитѣ си деца Иванъ и Живко Мишови, отъ гр. София, вх. № 7187/1939 г.

Опрошава имъ се сумата 824 л., данѣкъ върху наследство, и 180 л. глоба, дължими по постановление № 59/1937 г. къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 28, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„29. Никифоръ Анчевъ Шишковъ, отъ гр. София, вх. № 7192/1939 г.

Опрошава му се сумата 5.797 л. данѣци, дължими къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 29, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„30. Никола Христовъ Клубарски, за себе си и като законенъ представителъ на малолѣтнитѣ си деца: Станко, Кирилъ, Димитъръ, Петъръ и Йорданъ Николови Христови, и Добрена Миленова Михалева, по мъжъ Николова Христова и Иванъ Николовъ Христовъ, като наследници на покойния Михалко Ананиевъ, отъ с. Горни-Раковецъ, Радомирско, вх. № 7197/1939 г.

Опрошава имъ се сумата 5.496 л. одному, данѣкъ наследство, дължимъ къмъ Радомирското данѣчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 30, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„31. Тома Кънчевъ Николовъ, отъ с. Мала-Кутловица, Фердинандско, вх. № 9107/1940 г.

Опрошава му се остатѣкътъ отъ лихвитѣ, дължими по решение № 62, отъ 21 януарий 1938 г., на Върховната смѣтна палата“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 31, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„32. Тома К. Яневъ, отъ гр. София, вх. № 1020/1938 г. Опрошава му се сумата 120.967 л., глоба по постановление № 644/1932 г. на Министерството на търговията, промишлеността и труда“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 32, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„33. Константинъ Ив. Русевъ, отъ гр. София, вх. № 2046/1938 г.

Опрошава му се сумата 123.800 л. (30.000 л. гербовъ налогъ и 93.800 л. глоба), дължима по присѣда по н. ф. х. дѣло № 1283/1934 г. на Софийския окръженъ съдъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 33, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„34. Събирателно дружество „Текстилияна“ (членове: Константинъ Кл. Бояджиевъ, Мария Перминова и Сергей Перминовъ), гр. София, вх. № 2203/1938 г.

Опрошава му се сумата 15.000 л., частъ отъ дължимия данѣкъ-занятие за годинитѣ 1930/1931 и 1931/1932 и лихвитѣ за закъснение върху опростената сума“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 34, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„35. Люба Колева Ганева, учителка при допълнителното селскостопанско училище въ с. Смедово, Преславско, вх. № 4432/1938 г.

Опрошаватъ ѝ се сумата 17.000 л., заедно съ лихвитѣ, дължима училищна такса за следване въ Държавния земеделско-домашински институтъ въ гр. Пазарджикъ презъ 1929/1930 и 1930/1931 учебни години“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 35, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„36. Кирилъ Цвѣтковъ Ивановъ, отъ гр. Видинъ, вх. № 7572/1939 г.

Опрошаватъ му се сумата 8.530 л., заедно съ лихвитѣ, дължа по решения № № 595, 596 и 597/1935 г. на Видинската областна сѣтна палата отъ покойния му баща Цвѣтко Ивановъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 36, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„37. Христо Стойковъ Лиловъ, отъ с. Слана-бара, Видинско, вх. № 8941/1939 г.

Опрошаватъ му се сумата 2.400 л., дължимъ воененъ данѣкъ за починалия му синъ Петъръ Христовъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 37, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„38. Фейми Дервишъ Османъ Мерджовъ, отъ гр. Орѣхово, вх. № 9080/1939 г.

Опрошаватъ му се сумата 13.203 л., дължимъ данѣкъ-заплате за 1929/1930 до 1933/1934 финансова година къмъ Орѣховското данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 38, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„39. Иванъ Пъшовъ Стояновъ, отъ гр. Плевенъ, вх. № 9085/1939 г.

Опрошаватъ му се сумата 2.252 л. воененъ данѣкъ, заедно съ лихвитѣ, дължими къмъ Плевенското областно данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 39, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„40. Кооперативно производително сдружение „Успѣхъ“, гр. Радомиръ, вх. № 8092/1939 г.

Опрошаватъ се на кооперативното производително сдружение „Успѣхъ“, гр. Радомиръ, сумата 10.000 л. данѣци, съ лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Радомирското данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 40, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„41. Владо Миновъ Милошевъ, отъ гр. София, вх. № 9822/1939 г.

Опрошаватъ му се сумата 4.324 л., лихви върху дължими данѣци, къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 41, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„42. Христо Петковъ Великинский, отъ с. Ликъ, Врачанско, вх. № 9453/1940 г.

Опрошаватъ му се сумата 23.195 л., глоба по постановление № 213/1934 г. на тетевенския данѣченъ началникъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 42, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„43. Радка Дамянова, отъ гр. Шуменъ, вх. № 795/1934 г. Опрошаватъ ѝ се сумата 13.547 л. слѣти данѣци и врѣхнинитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Шуменското областно данѣчно управление по партида № 2938 на покойния ѝ съпругъ Дамянъ Георгиевъ Дамяновъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 43, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„44. Шергини Иванова Банкова, отъ гр. Пещера, вх. № 2229/1938 г.

Опрошаватъ се на наследниците на Иванъ К. Банковъ, отъ гр. Пещера, сумата 5.000 л. слѣти данѣци съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ по партида № 1308, дължими къмъ Пещерското данѣчно управление отъ покойния Иванъ К. Банковъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 44, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„45. Георги Ил. Братковъ, отъ гр. София, вх. № 2414/1938 г.

Опрошаватъ му се сумата 16.917 л., заедно съ лихвитѣ, дължими къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 45, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„46. Наследниците на Любенъ В. Тупанковъ, отъ с. Проваденица, Радомирско, вх. № 2476/1938 г.

Опрошаватъ имъ се сумата 7.593 л., дължимъ поземленъ данѣкъ и врѣхнини къмъ Радомирското данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 46, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„47. Иванка Мих. Хаджиева, отъ гр. София, вх. № 6283/1939 г.

Опрошаватъ ѝ се сумата 3.000 л., данѣкъ-наследство, дължима къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 47, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„48. Наследниците на Василъ Найденовъ Трайковъ, отъ гр. София, вх. № 8233/1940 г.

Опрошаватъ имъ се сумата 7.075 л. данѣци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими отъ покойния имъ наследодателъ Василъ Найденовъ Трайковъ къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 48, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„49. Любенъ Миловъ Стоиловъ, отъ гр. София, вх. № 6972/1939 г.

Опрошаватъ му се сумата 33.768 л. данѣци съ врѣхнини и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данѣчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 49, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„50. Ангелъ Николовъ Бахчевановъ, отъ гр. Ивайловградъ, вх. № 3753/1938 г.

Опрошаватъ му се сумата 10.880 л., сѣдебни и дѣловодни разноски по изпълнителенъ листъ № 13/1937 г. на Кърджалийския областенъ сѣдъ“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 50, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„51. Хюремъ Шарикова Бейтулова, отъ с. Ловско, Разградско, вх. № 5566/1938 г.
Опращава й се сумата 2.684 л. данък върху наследствата и лихвит върху него, дължими към Разградското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 51, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„52. Тасо и Петър Христови Аспрови, отъ гр. Радомир, вх. № 4181/1938 г.
Опращава им се сумата 12.509 л. дължим поземлен данък-сгради за 1930/1934 г. и слѣти данъци към Радомирското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 52, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„53. Представителството на българския манастиръ „Зораграф“, въ Света-гора — Атонъ гр. София, вх. № 6529/1938 г.
Опращава му се сумата 39.407 л. данъци и лихвит върху тѣх, дължими към гр. Пловдив“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 53, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„54. Атанасъ Янакиевъ Ацковъ, отъ гр. София, вх. № 5726/1938 г.
Опращава му се сумата 7.723 л. съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣх, дължима към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 54, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„55. Тодоръ Ангеловъ Гергиновъ, отъ гр. Кюстендилъ, вх. № 6105/1938 г.
Опращава му се сумата 8.000 л. слѣти данъци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ за закъснение върху тѣх, дължими към Кюстендилското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 55, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„56. Райна Петъръ Илиева, отъ гр. София, вх. № 6728/1938 г.
Опращава й се сумата 20.000 л. данъци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣх, дължими към Софийското градско данъчно управление по партидата на покойния ѝ съпруг“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 56, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„57. Гено Боневъ Геновъ, отъ с. Канелово, Бѣленско, вх. № 6856/1938 г.
Опращава му се сумата 6.000 л. воененъ данък и лихвитѣ върху него, дължими към Бѣленското данъчно управление за покойния му синъ Боню Генов“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 57, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„58. Цвѣтко Господиновъ Тютюнковъ, отъ с. Поликраище, Горноорѣховско, вх. № 6997/1938 г.
Опращава му се сумата 6.000 л. воененъ данък и лихвитѣ върху него, дължими към Горноорѣховското да-

нъчно управление по партида № 41 на покойния му синъ Димитъръ Цв. Тютюнковъ“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 58, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„59. Никола Диноловъ Порчеловъ, отъ гр. Видинъ, вх. № 7115/1938 г.
Опращава му се сумата 10.054 л. слѣти данъци, съ врѣхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣх, дължими към Видинското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 59, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„60. Цаню Георгиевъ Стойчевъ, отъ с. Каранъ-Върбовка, Бѣленско, вх. № 7279/1938 г.
Опращава му се сумата 2.700 л. воененъ данък и лихвитѣ върху него, дължими към Бѣленското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 60, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„61. Каля Христова Бравова, отъ с. Обретеникъ, Бѣленско, вх. № 10187/1938 г.
Опращава ѝ се сумата 9.720 л. воененъ данък, заедно съ лихвата върху него, дължими към Бѣленското данъчно управление за покойния ѝ синъ Стойко Христов“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 61, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„62. Тодоръ Р. Наскеновъ, отъ гр. Ямболъ, вх. № 624/1939 г.
Опращава му се сумата 1.100 л. лихва за закъснение върху дължимъ данък към Ямболското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 62, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„63. Димитъръ Ивановъ, отъ с. Пищигово, Пазарджишко, вх. № 6530/1938 г.
Опращава му се сумата 1.500 л. дължима към Пазарджишкото данъчно управление отъ II и III размѣръ данък“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 63, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„64. Настоятелството на Видинската мюсюлманска вѣроизповѣдна община, гр. Видинъ, вх. № 3815/1940 г.
Опращава се на Видинската мюсюлманска вѣроизповѣдна община сумата 15.530 л. II и III размѣръ данък, дължимъ към Видинското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 64, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„65. Андрея Данчевъ Андреевъ, отъ с. Новачене, Никополско, вх. № 2685/1939 г.
Опращава му се сумата 5.793 л. данък и глоби, 60% отъ дължимитѣ данъци и глоби към Никополското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 65, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„66. Христо Йордановъ Пиревъ, отъ гр. Русе, вх. № 3026/1939 г.
Опращава му се сумата 600 л. воененъ данък, дължимъ към Русенското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 66, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„67. Тома Павловъ Делирадевъ, отъ гр. София, вх. № 9904/1938 г.

Опрошава му се сумата 15.000 л. и лихвитъ върху тѣхъ, частъ отъ дължимитъ данъци къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 67, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„68. Бано Вълевъ Недѣлчевъ, отъ с. Първенецъ, Ямболско, вх. № 7453/1939 г.

Опрошава му се сумата 4.000 л. воененъ данѣкъ и лихвитъ върху него, дължими къмъ Ямболското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 68, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„69. Горанъ Горановъ Дишовъ, отъ с. Махалата, Плевенско, вх. № 7489/1939 г.

Опрошава му се сумата 15.270 л. данѣкъ-наследство и глоба по постановление № 517/1935 г. на Плевенското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 69, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„70. Лазаръ Марковъ Нешевъ, военно-инвалидъ, отъ гр. София, вх. № 8524/1939 г.

Опрошава му се сумата 150 л. остатѣкъ отъ дължимата сума по постановление № 110/1938 г. на Софийското акцизно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 70, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„71. Йорданка Николова Стайнова, за себе си и като законна представителка на малолѣтнитъ си деца: Ружка и Радка Николови Стайнови, всички отъ гр. Казанлъкъ, вх. № 7293/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 828 л. данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Казанлъшкото данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 71, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„72. Нено Ганевъ Топаловъ, отъ с. Водица, Поповско, вх. № 7294/1939 г.

Опрошава му се сумата 9.200 л. данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ — следѣмата се частъ отъ съдружническия данѣкъ, дължимъ къмъ Поповското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията, по точка 72, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„73. Йорданъ Алексиевъ Митовъ, отъ гр. София, сега живущъ въ гр. Перникъ, вх. № 7299/1939 г.

Опрошава му се сумата 11.962 л. данъци, съ лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 73, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„74. Севастия Григорова Благойчева, отъ с. Маслари, Новоселско, вх. № 7305/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 2.375 л. слѣти данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското областно данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 74, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„75. Анастасъ Ив. Тумбарковъ, отъ с. Зайчаре, Кипиловска община, Еленско, вх. № 7306/1939 г.

Опрошава му се сумата 400 л. данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Еленското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 75, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„76. Андонъ Хазаръ Пирикянъ, отъ гр. Варна, вх. № 7312/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.600 л. слѣти данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Варненското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 76, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„77. Оханесъ Агопъ Шамлиянъ, отъ гр. София, вх. № 7334/1939 г.

Опрошава му се 50% отъ сумата 40.420 л. дължими данъци къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 77, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„78. Добри Митревъ Ницовъ, отъ с. Сомовитъ, Никополско, вх. № 7341/1939 г.

Опрошава му се сумата 530 л. данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Никополското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 78, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„79. Петъръ Николовъ Чортановъ, отъ с. Сомовитъ, Никополско, вх. № 7342/1939 г.

Опрошава му се сумата 530 л. данѣкъ, заедно съ върхнинитъ, и 200 л. глоба нарушение данѣчни закони, дължими къмъ Никополското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 79, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„80. Еремия Торникянъ, отъ с. Звезда, Айтоско, вх. № 7347 отъ 1939 г.

Опрошава му се сумата 500 л. слѣти данъци и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Айтоското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 80, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„81. Параскевъ Мариновъ Мариновъ, отъ с. Евдокия, Видинско, вх. № 7351/1939 г.

Опрошава му се сумата 1.200 л. воененъ данѣкъ, заедно съ лихвитъ върху него, дължимъ къмъ Видинското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 81, моля, да вдигнатъ рѣшка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„82. Мария Петрова Пейкина, за себе си и като майка, законна представителка на малолѣтнитъ си деца: Надка,

Натежда, Стоянъ и Иванъ, отъ гр. Пазарджикъ, вх. № 7353 отъ 1939 г.

Опрошава имъ се сумата 525 л. слѣти данъци и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Пазарджишкото градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 82, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„83. Наследникътъ на Симо Димовъ Наумовъ, отъ гр. София, вх. № 7358/1939 г.

Опрошава имъ се сумата 8.157 л. данъци, съ врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 83, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„84. Александъръ Георгиевъ Христовъ, отъ с. Катунница, Асеновградско, вх. № 7360/1939 г.

Опрошава му се сумата 16.948 л. слѣти данъци, съ врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Асеновградското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 84, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„85. Георги Иванъ Даскаловъ, отъ с. Джерманъ, Дупнишко, вх. № 7361/1939 г.

Опрошава му се сумата 4.000 л. поземленъ данѣкъ и лихвитъ върху него, дължими къмъ Дупнишкото данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 85, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„86. Кръстю Т. Трендафиловъ, отъ с. Катунско-Конаре, Асеновградско, вх. № 7362/1939 г.

Опрошава му се сумата 5.425 л. слѣти данъци и лихвитъ и врѣхнинитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Асеновградското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 86, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„87. Крумъ Костадиновъ, отъ гр. Пловдивъ, вх. № 7363 отъ 1939 г.

Опрошава му се сумата 40.614 л. слѣти данъци, съ врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Пловдивското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 87, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„88. Иванка Ст. Андрончева, отъ гр. Габрово, вх. № 7364 отъ 1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 369 л. слѣти данъци, врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Габровското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 88, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„89. Хасанъ Абдолловъ Мустафовъ, отъ гр. Бургасъ, вх. № 7365/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.740 л. слѣти данъци, врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Бургаското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 89, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„90. Хаймъ Яко Гагатево, отъ гр. Неврокопъ, вх. № 2480/1938 г.

Опрошава му се 50% отъ сумата 22.198 л., дължима къмъ Неврокопското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 90, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„91. Григоръ Василевъ Пирински, отъ гр. София, вх. № 3820/1938 г.

Опрошава му се сумата 16.676 л., дължима къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 91, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„92. Димитъръ Стаматовъ, изселникъ отъ Цариградъ, живущъ въ София, вх. № 6209/1938 г.

Освобождава се отъ вносно мито и други данъци и такси внесеното отъ дъщеря му Вѣра Стаматова едно употребявано пияно по вносна декларация № 15524/18256, отъ 1 юлий 1938 г., на Софийската първокласна митница“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 92, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„93. Еню Г. Кировъ, отъ с. Стралджа, Ямболско, вх. № 8763/1938 г.

Опрошава му се сумата 3.598 л., лихви за закъснение върху дължимъ данѣкъ къмъ Ямболското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 93, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„94. Смилянка Агасова Ив Божилова за себе си и като законна представителка на малолѣтнитъ си деца: Иванъ, Любомиръ и Надежда, всички отъ гр. София, вх. № 3853/1940 г.

Опрошава имъ се сумата 90.084 л., по изпълнителенъ листъ № 124—32—4, отъ 16 септемврий 1932 г., на Софийския окръженъ съдъ, заедно съ всички лихви и разноси и данѣцитъ къмъ Софийското градско данъчно управление, по партия № 2004, въ размѣръ на 11.689 л., заедно съ лихви и глоби върху тѣхъ.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 94, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„95. Симеонъ Оникъ Сахакянъ, отъ София, вх. № 7742 отъ 1939 г.

Опрошава му се сумата 14.025 л., дължими данъци къмъ Софийското областно данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 95, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„96. Петъръ Василевъ Диковъ, отъ гр. Орѣхово, вх. № 7754/1939 г.

Опрошава му се сумата 7.400 л. лични данъци и по сътрудническата партия съ Т. Тодоровъ 3.620 л. и врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Орѣховското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 96, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„97. Тома Цвѣтковъ Богатиновъ, отъ гр. София, вх. № 7755/1939 г.

Опрошава му се сумата 15.000 л. данъци, съ врѣхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 97, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„98. Роза Фриче Шпрингенъ, отъ гр. София, вх. № 7756 отъ 1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 2.200 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 98, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„99. Кирилъ Мирчевъ Карагъзовъ, отъ гр. София, вх. № 7757/1939 г.

Опрошава му се сумата 67.044 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 99, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„100. Петъръ Тончевъ Ивановъ, отъ гр. София, вх. № 7758/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.540 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 100, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„101. Иванъ Станковъ Димитровъ, отъ гр. София, вх. № 7759/1939 г.

Опрошава му се сумата 373 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 101, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„102. Кръстю Вучковъ Веселиновъ, отъ гр. София, вх. № 7760/1939 г.

Опрошава му се сумата 530 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 102, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
103. Величка и Димитъръ Петрови Сутринкови, отъ гр. Русе, вх. № 7761/1939 г.

Опрошава имъ се сумата 20.000 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Русенското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 103, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„104. Иванъ Костадиновъ Папучаровъ, отъ гр. Бургасъ, вх. № 7763/1939 г.

Опрошава му се сумата 9.000 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Бургаското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 104, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„105. Димитъръ Васевъ Пиговъ, отъ с. Рила, Дупнишко, вх. № 7764/1939 г.

Опрошава му се сумата 10.000 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Дупнишкото данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 105, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„106. Мария Ив. Вилфанъ, отъ с. Панчарево, Софийско, вх. № 7765/1939 г.

Опрошава ѝ се сумата 7.000 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското областно данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 106, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„107. Лозанъ Ивановъ, отъ с. Душилница, Ломско, вх. № 7765а/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.172 л. воененъ данъкъ и лихвитѣ върху него, дължимъ отъ починалия му синъ Иванъ Лозановъ къмъ Ломското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 107, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„108. Димитъръ Дишковъ Илчовъ, отъ гр. Плевенъ, вх. № 7767/1939 г.

Опрошава му се сумата 5.000 л. данъкъ, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Плевенското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 108, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„109. Марко Ивановъ Гъмзовъ, отъ гр. Бѣла, вх. № 7769 отъ 1939 г.

Опрошава му се сумата 10.000 л. данъкъ-наследство по постановление № 338/1935 г., дължима къмъ Бѣленското данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 109, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„110. Атанасъ Стефановъ, отъ гр. Пазарджикъ, вх. № 7770/1939 г.

Опрошава му се сумата 9.408 л. слѣти данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Пазарджишкото данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 110, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
111. Костадинъ Д. Поповъ, отъ гр. София, вх. № 7771/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.400 л. данъци, съ върхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 111, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„112. Георги Тодоровъ, отъ гр. Пловдивъ, вх. № 1555 отъ 1938 г.

Опрошава му се сумата 554.000 л. глоба, дължима по наказателно постановление № 591/1925 г. на Пловдивското акцизно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 112, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„113. Гена Георгиевица Павлова, за себе си и като представителка на малолѣтнитѣ си деца: Никола, Лазаръ и Василка Георгиеви Павлови, отъ с. Борованъ, Бѣлослатинско, вх. № 1942/1938 г.

Опрощава се на наследниците на Георги Павловъ, бившъ жителъ на с. Борованъ, Плевенско, сумата 15.000 л., данък-наследства, дължима къмъ Българското данъчно управление.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 113, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„114. Евденко Александровъ Евденковъ, отъ с. Вършецъ, Берковско, живущъ въ София, вх. № 1949/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.100 л., 50% отъ дължимия данък и лихви за закъснение къмъ Берковското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 114, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„115. Герасимъ Станковъ, отъ с. Калотина, Годечко, вх. № 2033/1938 г.

Опрощава му се сумата 400 л. данъкъ съ лихвитъ и II и III размѣръ, дължими къмъ Годечкото данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 115, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„116. Христо Н. Мутафовъ, отъ гр. Омортагъ, вх. № 2389/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.495 л. слѣти данъци, съ врѣнини и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Омортагското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 116, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„117. Наследникътъ на Александъръ Стояновъ Николовъ, отъ гр. София, вх. № 2722/1938 г.

Опрощава му се сумата 8.985 л., дължими данъци къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 117, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„118. Анка Иванъ Герджиковъ за себе си и като законна представителка на малолѣтните си деца, отъ гр. Пловдивъ, вх. № 2876/1938 г.

Опрощава се на наследникътъ на покойния Иванъ П. Герджиковъ, отъ гр. Пловдивъ, сумата 22.153 л. данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Пловдивското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 118, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„119. Георги Яневъ Михалчевъ, отъ гр. Бургасъ, вх. № 3728/1938 г.

Опрощава му се сумата 30.260 л. слѣти данъци, съ врѣнини и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Бургаското областно данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 119, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„120. Иванка Павлова Гяурова, отъ гр. София, вх. № 3750/1938 г.

Опрощава ѝ се сумата 300 л. по картонъ № 27850 и 200 л. по картонъ № 45998, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 120, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„121. Христо Кунчевъ Михайловъ, отъ гр. София, вх. № 3752/1938 г.

Опрощава му се сумата 20.400 л., глоба нарушение данъчните закони, дължима къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 121, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„122. Хаския Аврамъ Леви, отъ гр. София, вх. № 2924/1938 г.

Опрощава му се сумата 6.348 л. данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 122, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„123. Александра Накова Атанасова, отъ гр. София, вх. № 2994/1938 г.

Опрощава ѝ се сумата 37.421 л. слѣти данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление по партидата на покойния ѝ съпругъ Нако Атанасовъ Станишевъ.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 123, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„124. Генчо К. Джамбазовъ, отъ гр. София, вх. № 3009/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.500 л. данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 124, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„125. Цане Петровъ Пешовъ, отъ гр. Радомиръ, вх. № 3013/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.405 л. данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Радомирското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 125, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„126. Хаймъ Юсефъ Героновъ, отъ гр. София, вх. № 3030/1938 г.

Опрощава му се сумата 15.288 л. слѣти данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 126, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„127. Елена Ангелова Желева, отъ с. Патриархъ Евтимово, Асеновградско, вх. № 3174/1938 г.

Опрощава ѝ се сумата 3.159 л. данъци, съ врѣнини и лихвитъ върху тѣхъ, и 1.380 л. 5% за социално и културно подпомагане учителитъ, дължими къмъ Асеновградското данъчно управление.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 127, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„128. Славка Димитрова Петрова, отъ гр. София, вх. № 3335/1938 г.

Опрощава ѝ се сумата 6.062 л. данъци и лихвитъ и врѣнини върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление.“

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 128, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„129. Моисъ Яко Бенбасатъ, отъ гр. София, вх. № 3391/1938 г.

Опрощава му се сумата 10.000 л. данъци, съ връхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 129, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„130. Йончо Хр. Апостоловъ, отъ с. Красно-село, Софийско, вх. № 3405/1938 г.

Опрощава му се сумата 7.000 л. данъци, съ връхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 130, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„131. Киро Петковъ Първановъ, отъ гр. Ломъ, вх. № 3524/1938 г.

Опрощава му се сумата 470 л. слѣти данъци, съ връхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Ломското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 131, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„132. Симеонъ Кръстевъ Маренски, отъ с. Соголяно, Кюстендилско, вх. № 3532/1938 г.

Опрощава му се сумата 3.438 л. данъкъ и лихвитѣ върху него, дължими къмъ Кюстендилското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 132, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„133. Иванъ Колевъ Трифоновъ, отъ с. Бойчиновци, Фердинандско, вх. № 5195/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.693 л. данъкъ-наследства и лихвитѣ върху него, дължими къмъ Фердинандското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 133, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„134. Иванъ Модевъ Маринковъ, отъ с. Красно-село, Софийско, вх. № 5916/1938 г.

Опрощава му се сумата 7.503 л. дължими данъци по партия № 88806 и по партия № 1985, дължими къмъ Софийското областно данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 134, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„135. София Христова Николова, отъ гр. София, вх. № 6334/1938 г.

Опрощава ѝ се сумата 23.686 л. данъци, съ връхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление по партията на покойния ѝ съпругъ Христо Николовъ Женски“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 135, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„136. Христо Ивановъ Алвандерлиевъ, отъ гр. Свиленградъ, вх. № 6676/1938 г.

Опрощава му се сумата 10.000 л. данъци, съ връхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Свиленградското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 136, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„137. Али Метовъ Ибровъ, отъ с. Новачене, Ботевградско, гх. № 9788/1940 г.

Опрощава му се остатъкътъ отъ сумата 11.672 л., глоба по опредѣление № 823, отъ 9 май 1940 г., на Мездренския околийски съдъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 137, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„138. Метовъ Ибровъ Мехмедовъ, отъ с. Новачене, Ботевградско, вх. № 9789/1940 г.

Опрощава му се остатъкътъ отъ сумата 13.432 л., глоба по постановление № 383, отъ 20 май 1935 г., на врачанския данъченъ началникъ“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 138, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„139. Димитъръ Стояновъ Муховски, отъ гр. София, вх. № 9871/1939 г.

Опрощава му се сумата 14.420 л. данъци, заедно съ лихвитѣ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 139, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„140. Иванъ Нейковъ Тодоровъ, родомъ отъ гр. Панагюрище, живущъ въ гр. Ловечъ, вх. № 2667/1940 г.

Опрощава му се сумата 260 л. патентъ за 1936/1937 финансовъ година и връхнинитѣ и лихвитѣ върху тѣхъ, дължими къмъ Ловешкото данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 140, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„141. Георги Панчовъ Балкански, отъ гр. София, вх. № № 7412/1938 г. и 8531/1939 г.

Опрощава му се сумата 4.000 л. данъци и лихвитѣ върху нея, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 141, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„142. Екатерина Михайлъ Байрямова, отъ гр. София, вх. № № 7742/1938 г. и 3645/1940 г.

Опрощава ѝ се сумата 4.000 л. данъци и лихвитѣ върху нея, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 142, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„143. Димитъръ Н. Кишкиловъ, отъ гр. Пловдивъ, вх. № № 7001/1938 г. и 1955/1940 г.

Опрощава му се сумата 20.900 л. слѣти данъци и лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Пловдивското областно данъчно управление“.

Председател Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 143, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„144. Стефанъ К. Рачковъ, отъ гр. София, вх. № № 11176/1938 г. и 2124/1940 г.

Опрощава му се сумата 30.000 л. и лихвитѣ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 144, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„145. Бончо х. Бонев, от гр. София, вх. № 9783/1938 г. и № 2686/1940 г.

Опрощава му се сумата 6.000 л. данъци и лихвита за закъснение върху тях, дължими към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 145, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„146. Величка Иванова Попова, от гр. София, вх. № 9539/1939 г.

Опрощава ѝ се сумата 20.440 л. слъти данъци, лихвита и върхнините върху тях, дължими към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 146, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„147. Истилианъ Ст. Галев, от с. Горни-Пасарелъ, Самоковско, вх. № 10354/1940 г.

Опрощава му се сумата 5.910 „, глоба по постановление № 2333, от 2 май 1940 г., на самоковския лесничей“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 147, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„148. Стойчо Костадиновъ Начов, от с. Бобошево, Дупнишко, вх. № 10480/1940 г.

Опрощава му се сумата 372 592 л., глоба по постановление № 689, от 1 март 1937 г., и сумата 21.000 л. глоба по постановление № 697, от 1 юли 1937 г., на дупнишкия акцизен началник“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 148, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„149. Василъ Томовъ Стефанов, от гр. София, вх. № 6819/1938 г.

Опрощава му се сумата 20.154 л. данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 149, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„150. Гоце Яневъ Ичев, от гр. София, вх. № 7434/1938 г. Опрощава му се сумата 24.248 л. данък, дължимъ по личната му партия към Софийското градско данъчно управление, а данъка по съдружническата му партия да заплати“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 150, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„151. Никола Георгиев Рудев, от с. Голѣмо-Бѣлово, Пазарджишко, вх. № 8166/1938 г.

Опрощава му се сумата 3.888 л. слъти данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Пазарджишкото данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 151, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„152. Божилъ Каловъ Нешев, от с. Сливница, Софийско, вх. № 9124/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.128 л. данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Софийското областно данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 152, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„153. Георги Митев Котев, от с. Крушина, Ловешко, вх. № 9126/1938 г.

Опрощава му се сумата 1.385 л. данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Ловешкото данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 153, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„154. Георги Ст. Вардев, от гр. Пловдив, вх. № 9507 от 1938 г.

Опрощава му се сумата 15.000 л. слъти данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Хасковското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 154, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„155. Владимиръ Томовъ Господинов, от гр. Трън, вх. № 1202/1939 г.

Опрощава му се сумата 1.550 л. такса отъ файтонъ, дължима към Трънското данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 155, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„156. Цено Тодоровъ Ценов, от гр. София, вх. № 1637 от 1939 г.

Опрощава му се сумата 13.440 л. слъти данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 156, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„157. Дино Митревъ Чугунски, от с. Княжево, Софийско, вх. № 1760/1939 г.

Опрощава му се сумата 5.667 л. данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Софийското областно данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 157, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„158. Евлампия Стоянъ х. Генова, по втори мъжъ Ив. Георгиева, от гр. София, вх. № 1977/1939 г.

Опрощава ѝ се сумата 20.610 л., неправилно получена военно-инвалидна пенсия“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 158, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„159. Сотиръ Илиевъ Ангелов, от гр. София, вх. № 2075/1939 г.

Опрощава му се сумата 7.556 л. данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Николай Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 159, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)

„160. Теню Кънчевъ Камендечдиев, от гр. София, вх. № 2523/1939 г.

Опрощава му се сумата 15.000 л. данъци, с върхнините и лихвита върху тях, дължими към Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 160, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„161. Гина Тенчова Георгиева, от гр. София, вх. № 2574/1939 г.

Опрошава й се сумата 2.620 л. данъци, с върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление по данъчната смѣтка на покойния ѝ съпругъ Тенчо Г. Ивановъ“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 161, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„162. Найдень Джуневъ Бѣлчевъ, от гр. София, вх. № 2660/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.956 л. данъци, с върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 162, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„163. Христо Николовъ Екинъ, от гр. София, вх. № 8648/1939 г.

Опрошава му се сумата 2.590 л. данъци и лихви за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 163, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„164. Пенчо Диневъ, от гр. Ст.-Загора, вх. № 5649/1938 г. Опрошава му се сумата 2.955 л., надвзета пенсия по пенсионна книжка № 37155“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 164, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„165. Хеския М. Леви, от гр. София, вх. № 5764/1938 г. Опрошава му се сумата 15.000 л., с лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 165, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„166. Наследниците на Георги Чучуровъ: Елена Ал. Евтимова, Зора В. Попова и Катерина Дим. Костова, всички от гр. София, вх. № 5780/1938 г.

Опрошава имъ се сумата 42.434 л., надвзета пенсия по пенсионна книжка № 35257, като несъбираема отъ наследниците“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 166, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„167. Саркизъ Т. Миряновъ, от гр. София, вх. № 6087/1938 г.

Опрошава му се сумата 4.494 л., дължими данъци къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 167, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„168. Стоянъ Радевъ Стояновъ, от гр. Варна, вх. № 6120/1938 г.

Опрошава му се сумитъ 12.294 л. и 19.406 л., по изпълнителни дѣла № № 1752 и 863/1932 г. на Варненския бирни ъ-екзекуторъ, или всичко сумата 31.700 л.“

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 168, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„169. Марко Голдщайнъ, от гр. Пловдивъ, вх. № 6021/1938 г.

Опрошава му се сумата 4.238 л., заедно с върхнинитъ и лихвитъ, дължими закъснѣли данъци-занятие за 1936/1937/1938 г. къмъ Пловдивското областно данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 169, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„170. Самуилъ Йосифовъ Декано, от гр. Варна, вх. № 6726/1938 г.

Опрошава му се сумата 12.553 л. данък-занятие за 1935/1936/1937 и 1938 г., заедно с лихвитъ и глобитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Варненското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 170, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„171. Иванъ Петковъ Христовъ, от гр. София, вх. № 7428/1938 г.

Опрошава му се сумата 1.302 л. данъци, заедно с лихвитъ и върхнинитъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 171, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„172. Георги Ангеловъ, от гр. Видинъ, вх. № 8155/1938 г. Опрошава му се сумата 18.140 л. данъци, дължими къмъ Видинското данъчно управление“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 172, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„173. Иванъ Геневъ Боевъ, от гр. Варна, вх. № 8530/1938 г.

Опрошава му се сумата 13.530 л., глоба по постановление № 8741/1932 г., и сумата 6.450 л., по изпълнителенъ листъ № 375/1932 г., на Варненския окръженъ съдъ, а гербовия налогъ 4.510 л. да заплати“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 173, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„174. Иванъ В. Ляпчевъ, от гр. София, вх. № 10032/1938 г.

Опрошава му се сумата 750.000 л., заедно с лихвитъ 8%, отъ 9 септември 1922 г. до влизане на настоящето решение въ сила, и 42.129 л., съдебни и дѣловодни разноси, по изпълнителенъ листъ № 29651/1922 г., на Софийския окръженъ съдъ, а също и сумата 145.406 л., закъснѣли данъци, по данъчна партия № 246, на Софийското данъчно управление, до 1924 г.“

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 174, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„175. Станимиръ Димитровъ Георгиевъ, от гара Орещецъ, Бѣлоградчишко, вх. № 635/1939 г.

Опрошава му се сумата 83.000 л., остатъкъ отъ дължимата сума по опредѣление № 2154/1936 г., на Софийския областенъ съдъ“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 175, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчик Петър Грънчаров: (Чете)
„176. Георги Теодосиевъ Димитровъ — Коямовъ, от гр. София, вх. № 5944/1939 г.

Опрошава му се сумата 83.000 л., остатъкъ по опредѣление № 2154/1936 г. на Софийския областенъ съдъ“.

Председател Никола Логофетов: Които приемат решението на комисията по точка 176, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„177. Димитъръ Василевъ Тоневъ, отъ гр. Плъвенъ, вх. № 6811/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 18.836 л. данъци, заедно съ лихвитъ и връхнинитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Плъвенското областно данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 177, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„178. Наследниците на Младенъ Божиловъ Митровъ, бившъ жителъ на с. Княжево, Софийско: Мария, Любомиръ, Иванъ, Василка и М. Божилови, всички жители на с. Княжево, Софийско, вх. № 7008/1939 г.

Опрошаватъ се лихвитъ върху сумата 11.488 л., по решение № 3754/1938 г. на Софийската областна смѣтна палата“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 178, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„179. Алия и Аджиря Асанови Сиракови, отъ с. Смиленъ, Смолянско, вх. № 7366/1939 г.

Опрошавъ имъ се сумата 1065 л. заедно съ лихвитъ и глобитъ за закъснение, дължими къмъ Смоленското данъчно управление, по постановление № 102/1928 г. за данъкъ върху имотъ, придобитъ по безвъзмезденъ начинъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 179, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„180. Атанасъ Колевъ Цаневъ, отъ гр. Попово, вх. № 7367/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 7.383 л. слѣти данъци, заедно съ връхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Поповското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 180, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„181. Руска Ил. Нейкова, отъ гр. Видинъ, вх. № 7368/1939 г. Опрошавъ ѝ се сумата 1.500 л. и лихвитъ върху тази сума, дължимъ воененъ данъкъ за покойния ѝ синъ Стоянъ Ил. Нейковъ, къмъ Видинското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 181, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„182. Драганъ Михайловъ Цвѣтинъ, отъ с. Княжево, Софийско, вх. № 7392/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 2.235 л., съ връхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими слѣти данъци къмъ Софийското областно данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 182, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„183. Якимъ Ст. Петковъ, отъ гр. Плъвенъ, вх. № 7393/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 1.166 л. слѣти данъци и връхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Плъвенското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 183, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„184. Баруръ Артинъ Мазламянъ, отъ с. Княжево, Софийско, вх. № 7399/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 11.630 л. слѣти данъци, лихви, глоби и връхнини, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 184, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„185. Пенка Спирова Константинова, отъ гр. София, за себе си и като законна представителка на малолѣтнитъ си деца, вх. № 7404/1939 г.

Опрошавъ имъ се сумата 44.311 л., дължима къмъ Софийското данъчно управление, заедно съ лихвитъ за закъснение, произходяща отъ слѣти данъци, фондове, лихви, патентовъ данъкъ, отъ покойния имъ съпругъ и баща Спиро Константиновъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 185, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„186. Янко Ст. Гъчевъ, отъ гр. Пловдивъ, вх. № 7449/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 2.630 л. воененъ данъкъ и лихвата върху него, дължимъ воененъ данъкъ отъ починалия му синъ къмъ Пловдивското данъчно управление по партида № 2587а“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 186, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„187. Димитъръ Пенковъ Поповъ, отъ гр. Бургасъ, сега живущъ въ гр. София, вх. № 7451/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 5.000 л. данъкъ-занятие за 1925/1928 г. и връхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, или общо 7.776 л., дължими къмъ гр. Несебъръ по партида № 186, и сумата 3.213 л., дължима къмъ Бургаското данъчно управление, произходяща отъ слѣти данъци, връхнини, фондъ „Обществени бедствия“ и лихви за закъснение. Или опрошавъ се общо сумата 10.989 л.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 187, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„188. Иванъ Ант. Вилфанъ, отъ с. Панчарево, Софийско, вх. № 7710/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 8.330 л. данъци, дължима по партида № 154 къмъ Софийското областно данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 188, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„189. Георги Митревъ Тоневъ, отъ гр. Радомиръ, глухонѣмъ, вх. № 7711/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 732 л. данъкъ-патентъ шивачество за 1936/1937 г., връхнини, глоби и лихви за закъснение, дължими къмъ Радомирското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 189, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„190. Антонъ Цоновъ Батовъ, отъ с. Горно-Уйно, Кюстендилско, вх. № 7717/1939 г.

Опрошавъ му се сумата 3.310 л. данъкъ-занятие за 1936 г., връхнини и др., дължими къмъ Кюстендилското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 190, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„191. Недка Г. Кръстева, отъ гр. Варна, вх. № 10182/1939 г. Опрошавъ ѝ се сумата 94.112 л. и сумата 266.194 л., дължими отъ покойния Георги Д. Кръстевъ, по постановление № 155/1930 г. и 106/1929 г. на министра на финанситъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 191, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)

„192. Куни Радевъ Момчиловъ, отъ с. Янково, Прѣславско, вх. № 3226/1940 г.

Опрощава му се сумата 27.205 л., неплатенъ остатъкъ по изпълнителенъ листъ № 294/1927 г. на Варненския окръженъ съдъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 192, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„193. Владимиръ Н. Тумпаровъ, отъ гр. София, вх. № 3554/1940 г.

Опрощава му се сумата 46.666 л., наложена глоба презъ 1938 г. за пропуснатъ срокъ за подаване декларация за облагане съ данъкъ-занятие.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 193, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„194. Живко Нончевъ Геровъ, отъ гр. София, вх. № 3739/1940 г.

Опрощава му се сумата 25.985 л. отъ слѣтитъ му данъци, дължими по картонъ № 21665 къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 194, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„195. Петъръ К. Балеви, отъ гр. Троянъ, вх. № 1568/1938 г. и 4888/1940 г.

Опрощава се на Петъръ К. Балеви, отъ гр. Троянъ, и на текстилно-индустриално акционерно дружество „Петъръ К. Балеви“, отъ сѣция градъ, сумата 3.286.844 л., дължими на държавното съкровище по изпълнителенъ листъ № 8498, отъ 21 августъ 1925 г., на Ловчанския окръженъ съдъ, заедно съ лихвитъ на тая сума, дължима по сѣция листъ, и 164.349-20 л. сѣдебни разноси по сѣция листъ.

(Мотиви: молителитъ дължатъ тази сума като поръжители за Кино и Атанасъ Балеви, като сѣ обезпечили изплащането ѝ съ ипотека върху текстилната си фабрика въ гр. Ловечъ. Презъ априлъ т. г. тази фабрика е унищожена отъ пожаръ, безъ да е била осигурена. Молителитъ сѣ лишени отъ срѣдства да възстановятъ фабриката. Кредитъ за това не могатъ да получатъ при наличността на горното задължение. А възобновяваната фабрика, споредъ изложението на областния директоръ, е отъ голѣмо значение за стопанския животъ на гр. Троянъ, защото тя давала прехрана на нѣколко стотици работници отъ сѣция градъ.

Ако сегашниятъ имотъ на длъжниците се продаде, споредъ даннитъ на данъчните власти, не би могло да се получатъ повече отъ 300.000 л. и би се осуетила завинаги възможността за възстановяване на фабриката.

За да се даде възможностъ да се възстанови фабриката и се създаде работа за работниците при нея и се съживи стопанскиятъ животъ на гр. Троянъ, комисията, въ съгласие съ мнението на финансовия министъръ, реши да се опрости напълно дължимата сума“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 195, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„196. Иванъ П. Колфачевъ, отъ гр. София, вх. № 8058/1940 г.

Опрощава му се сумата 44.367 л. глоба и 1.700 л. сѣдебни и дѣловодни разноси, заедно съ лихвитъ по изпълнителенъ листъ № 747/1921 г., отъ 13 мартъ 1937 г., на Старозагорския областенъ съдъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 196, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„197. Яни Д. Абрашевъ, отъ гара Търговище, вх. № 8432/1940 г.

Опрощава му се сумата 20.455 л. закъснѣли данъци и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Търговишкото данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 197, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„198. Димитъръ Тодоровъ Аврамовъ, отъ гр. Омортагъ, вх. № 9047/1940 г.

Опрощава му се сумата 12.000 л., дължима за сергийно право къмъ Омортагската градска община, съгласно протоколъ № 19, отъ 28 октомврий 1940 г., на Омортагския градски общински съветъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 198, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„199. Донка Николова Карловска, отъ гр. Шуменъ, вх. № 9278/1940 г.

Опрощава ѝ се сумата 22.854 л., заедно съ лихвитъ, надвзета пенсия по пенсионна книжка № 35970“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 199, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„200. Христина, Невѣна, Кирилъ и Иванъ Ил. Митракеви, отъ гр. Видинъ, вх. № 9369/1940 г.

Опрощава имъ се сумата 110.000 л. данъци и глоби, дължимъ къмъ Видинското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 200, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„201. Елена Ст. Коева, отъ гр. Шуменъ, вх. № 9960/1940 г.
Опрощава се на Елена Ст. Коева, Евгений и Юлий Ст. Коеви, отъ гр. Шуменъ, сумата 26.222 л., произходящи отъ данъкъ върху наследство на покойния Ст. Коевъ, открито презъ 1923 г.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 201, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„202. Аспарухъ Велковъ Моневи, отъ гр. Видинъ, вх. № 10612/1940 г.

Опрощава му се сумата 6.000 л. и лихвитъ върху тѣхъ, дължими по постановление № 343/1940 г. на Видинския данъченъ началникъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 202, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„203. Светославъ Цвѣтковъ, Тодоръ Първуловъ и Ангелъ Дековъ, отъ гр. Видинъ, вх. № 10613/1940 г.

Опрощава имъ се сумата 21.781 л., сумата 966 л. и сумата 3.432 л., дължими по постановление № 22, отъ 21 януарий 1928 г., на министра на финанситъ въ полза на фонда „Трудова поземлена собственостъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 203, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„204. Цвѣта Антонова Алексиева, отъ гр. Видинъ, живуща въ с. Арчаръ, Видинско, вх. № 10615/1940 г.

Опрощава ѝ се сумата 19.576 л. надвзета пенсия по пенсионна книжка № 43596, заедно съ глобата 19.576 л.“

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 204, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„205. Кръстю Бошковъ, отъ гр. Пловдивъ, вх. № 10759/1940 г.

Опрощава му се сумата 50.000 л., дължима по присѣда на Пловдивския областенъ съдъ по н. о. х. д. № 2711/1936 г. по закона за разтуряне партийнополитическитъ организации“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 205, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„206. Кото Мановъ Костовъ, отъ гр. София, вх.
№ 4497/1938 г.

Опрошава му се сумата 2.128 л. данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, а също и II размѣръ данъкъ на сума 1.150 л., дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които прематъ решението на комисията по точка 206, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„207. Страшимиръ Цвѣтковъ Стояновъ, отъ гр. София, вх. № 6209/1939 г.

Опрошава му се сумата 13.208 л. данъци и лихвитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 207, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„208. Марко Стефановъ Чолаковъ, отъ гр. София, вх. № 4844/1939 г.

Опрошава му се сумата 15.841 л. слѣти данъци, заедно съ лихвитъ и глобитъ за закъснение върху тѣхъ, дължими къмъ Софийското градско данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 208, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„209. Христо Н. Паскалевъ, отъ гр. Търново, вх. № 5211/1939 г.

Опрошава му се сумата 3.000 л. слѣти данъци, съ върхнинитъ и лихвитъ върху тѣхъ, дължими къмъ Търновското данъчно управление“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ решението на комисията по точка 209, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Петъръ Грънчаровъ: (Чете)
„Забележка. За всички случаи по горния списъкъ събранитъ до влизане на решението въ сила суми не се връщатъ“.

Председателъ Никола Логофетовъ: Които приематъ забележката, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Които одобряватъ предложението за одобрение решенията на прошектарната комисия, взети въ заседанието ѝ на 7 н. с. м. в. р. 1940 г., протоколъ № 8, както се докладваха, включително забележката, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство. Предложението е прието.

Има думата народниятъ представителъ г-нъ Иванъ Петровъ Недѣлковъ.

Иванъ Петровъ Недѣлковъ: Г-да народни представители! Права предложение, речта, която произнесе г-нъ министърътъ на вътрешнитъ работи по законопроекта за защита на нацията, да бѣде отпечатана въ 100.000 броя и изпратена изъ българскитъ села.

Председателъ Никола Логофетовъ: Г-да народни представители! Същото предложение, писмено, се прави отъ народния представителъ г-нъ Дочо Христовъ, въ смисълъ: да се отпечати отлично аргументираната речъ на г-нъ министъръ Габровски по законопроекта за защита на нацията въ 100.000 екземпляра.

Тождествени предложения. Ще гласувамъ.
Които приематъ да се напечати днешната речъ на г-на министра на вътрешнитъ работи и народното здраве по законопроекта за защита на нацията въ 100.000 екземпляра, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.
Има думата народниятъ представителъ г-нъ Екимовъ.

Екимъ Екимовъ: Г-да народни представители! Азъ правя предложение, най-интереснитъ извадки, особено уводната частъ отъ речта на г-на министра на вътрешнитъ работи и народното здраве, да бѣде прочетена, при подходящо време, по радиото. (Възражения)

Председателъ Никола Логофетовъ: То не е работа на Камарата.

Г-да! Ще прекратя заседанието.
Председателството, въ съгласие съ правителството, ви предлага за заседанието за утре, четвъртъкъ, 21 т. м., 15 ч., следния дневенъ редъ:

Точка първа и единствена: първо четене на проектотъ отговора на тронното слово.

Които приематъ предложениа дневенъ редъ, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Затварямъ заседанието.

(Затворено въ 19 ч. 55 м.)

Председателъ: НИКОЛА ЛОГОФЕТОВЪ

Секретари: { АТАНАСЪ ЦВѢТКОВЪ
 { ГЕОРГИ МИХАЙЛОВЪ

Началникъ на Стенографското отдѣление: ДОНЧО ДУКОВЪ